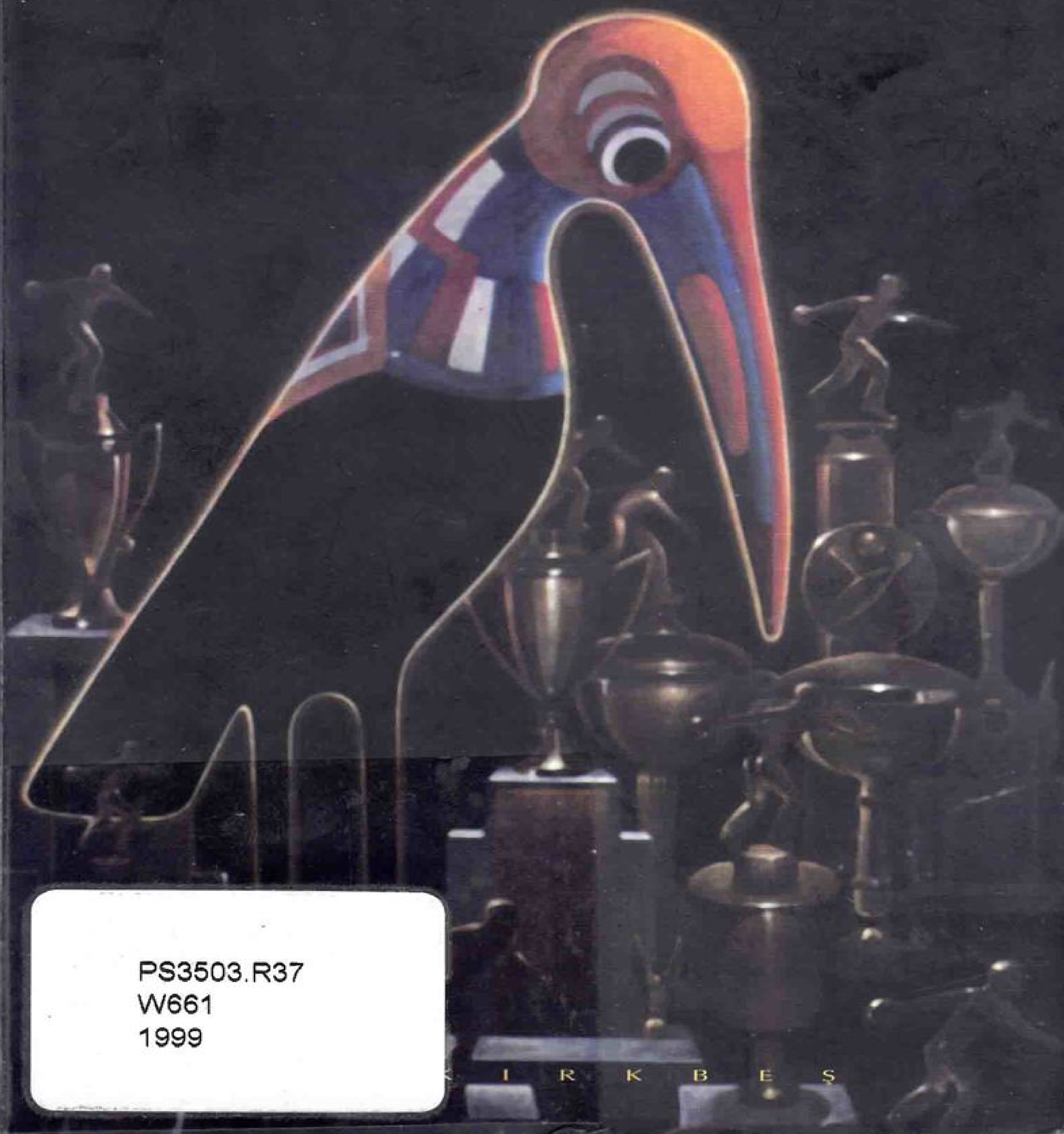
Richard Brautigan

Willard ve onun bowling kupaları

K I R K B E Ş

richard brautigan

willard ve onun bowling kupaları

sapık bir gizem öyküsü

willard and his bowling trophies, 1975

türkçesi: **zekeriya şen**

Richard Brautigan

(1935, Washington, Takoma -1984, Bolinas, Marin County)

Beat kuşağı ile 60'ların karşı-kültürü arasında köprü kuran yazarlardan biri olan Brautigan, 19 yaşında Frisco'ya yerleşmiş ve Beat ekibinin şiir toplantılarına takılmaya başlamıştı. Beat olayının belli başlı adamlarıyla tanıştığı bu dönemde sadece şiir yazıyordu. Kendi parasıyla yayınlattığı kitaplarını sokaklarda satıyor, bazen de güzel kızlara armağan ediyordu.

1961 yılında karısı ve çocuğuyla birlikte ikinci elden satın aldığı bir Plymouth'ın arkasına taktığı karavanla, Idaho nehirlerinin kıyılarında kurduğu kamplarda yazmaya başladı. Doğaya duyduğu derin saygı ve doğanın bağrında münzevi hayatı seçişi, onu Amerikan pastoral geleneğine bağlayacaktı.

60'larda yazdığı ve dönemin ruh halini yansıtan romanlarıyla karşı-kültürün en popüler yazarlarından biri oldu. Beatlerin Kuzeybatılılar diye adlandırılan kolu içerisinde değerlendirilen Brautigan'ın romanlarını diğerlerinden ayrımlı kılan, çok duyarlı ve kolay kırılan kahramanlarının dünyaya hükmeden kaos karşısında yalnızlığa çekilmeleridir. 70'lerin sonlarında büyük ölçüde okur kaybına uğramış ve ruhsal bir bunalımla birlikte alkol dozunu artırmaya başladı. O dönemde sadece Japonya'da popülerliğini koruyordu ve sözü geçen yılların büyük bölümünü Tokyo'da ve Montana'daki çiftliğinde geçirecekti.

1984 yılında küçük bir balıkçı köyü olan Bolinas'a yerleşti. Evine kapandı, uyuyamıyor ve sınırsızca içiyordu. Duyarlılığı bu hayatı kaldıramayacak kadar keskinleşmişti.

Dostlarıyla "ava çıkıyorum'" diye vedalaştıktan 3 hafta sonra cesedi bir özel dedektif tarafından Bolinas'taki evinde bulundu. Başına kurşun sıkarak intihar etmişti.

Bu yazı parçası Halil Turhanlı'nın Brautigan üzerine yazdığı bir metinden ağır tahrifata uğratılarak üretilmiştir.

kişisel toplantı notları …

I./

"çay nerede?...”

uyanınca duyulan kız sorularından ... kişisel duyum.

kadıköy kuralları: kafanızda çok fazla soru ve etrafta çok fazla sorunlu kadın varsa, önünüzdeki bira bardağıyla ilgilenin.[1]

1. - cafe yüksel. ikili kapının ardı, gözündeki yeşil parçacıklara bakmadan oturduğum şmok kızlarından biri, almanlar neden, sadece kahveye değer veriyordu? omletin pişme süresi sorun çıkarmalı mıydı? sol eli winston light'ının üzerinde, diğer eli inanılmaz hareketler yaparak, geçmişi yanılgıları ve düşlerini kendine özgü kesik sesleri dışarı atan, ısırmayı unutmadığı dudaklarının ritmine uyuyordu, konuşmakta zorlanıyordu, bu tarzı mıydı? kutuyu parçalamaya başladı, anlattıklarının önemini göstermek için mi yapıyordu? canlı eğitimi üzerine eğitilmiş, önemsiz eşyalara zarar vererek sözlerin etkisini artırma master'ı yapıyordu, güneş gözlüğünü çıkarmayan kızıl saçlı kıza bakmayı sürdürmeli miydim? göğüsleri göründüğü kadar büyük müydü? çok fazla soru, çok fazla bilgi aktarımı vardı, geçmişi üzerine yeterince bilgi verdiğinde sustu, bir almanla saatlerce konuşmadan oturduğu bölüme gelmiş, parçalanacak kutu kalmamıştı, bir kentsoylu olarak almanların yarattığı sorunları yaşamıştım. acıkmış mıydı? memo. kasadaki gencin parasını renkli plastik parçalarıyla değiştirmesini seviyordu, yıllardır, sadece göstermek için uzattığı, rengini çok sevdiği kırmızı plastiklerin sürekli elinden alınıp, önüne lahmacun konulmasını anlayamıyordu. bence de anlamsızdı, susadık, yer altına, eski sera, yeni simge'ye biraya gittik, siyah bir kadının 'net' teklifini mi kabul etseydim? bana yaklaşan kısa saçlı bir kız gördüm. el, göz ve bardak birbirinden ayrıldı, saçları yanında uyunacak kadar kısaydı.

Ç.

deplasman huzursuzluğu

II./

Bir shot J. Daniels, iki bira ...

Üzeri hasırla örtülmüş kapalı bir mekân, hasırı delip güneşe uzanan turunç ağacının hemen yanında belli belirsiz dönen iki pervane, masa olarak ortalığa serpiştirilmiş dört beş varil, en az varil sayısı kadar geniş omuzlu Amerikan tıraşlı Amerikan deniz piyadesi, birkaç aile tipi geniş kalçalı beyaz kadın ve mekândaki tek berjere oturmuş, adeta sabitlenmiş gözleriyle hasır tavandaki pervaneyi seyreden adamımızın deyişiyle *olmuş* zayıf bir kadın.

Adamımız birasından bir yudum daha aldığı - bakışını tavandan indirmeden -sırada yanındaki arkadaşının o anda hatırlamadığı bir yerde alıntıladığı, o anda anımsayamadığı bir metninde geçen "terk edebilme ve terk edilebilmeyi vaad eden ilişkiler" üzerine düşünüyordu. Mekândaki en zayıf kadın tüm bunlardan habersiz, adamımızın şu anda anımsayamadığı çok yüksek volümlü müziğin ritmiyle sallanırken, adamımız yanına yaklaşan barmenin içinde çok fazla "men" geçen cümlesine karşılık olarak, içinde çok fazla "kutsal bok" geçen bir cümle kurdu. Barmen o bölgede "siz 60'lılara bayılıyorum" cümlesini sık kullanmakla tanınıyordu; ama adamımızın bundan haberi yoktu. Adamımız o akşam yaptığı kısa bir telefon konuşmasında "çizdiğim hiçbir görüntüye ait değilim, aslında hep bunu çizmek istedim" dediğini hatırladı. Tüm 6.45 okurlarının da bildiği gibi, böyle bir cümle ancak bir kadına kurulabilirdi. Görenler, o akşam arkasında zayıf bir kadınla motora bindiğini ve hiç sürmediği kadar hızlı sürdüğünü söylüyorlar.

K.

matavit, kaleiçi, lara

b.n.: yüzünübanadöndüamatemasıkestiuzaklaştıdenizebaktımvesordubittimiydi?

"Aşkın zarı hep çılgınlık ve kör dövüşü gelir."

Anacreon

Yunan Antolojisi

"Şiddet, bu toprağı lanetlemiştir. "

Senatör Frank Church

Demokrat, IDAHO

yunan antolojisi

Constance adamın odadan çıkışını izlemek için yatakta beceriksizce döndü.

"Bütün gün bunu düşündüm," dedi Bob. "Senin onu duymanı Sonra sesini koridor boyunca ardından sürükleyerek odadan çıktı, "istiyorum," başka bir odaya girerken.

Kadın, yatakta amaçsızca yatıp geri dönmesini bekledi. Sadece birkaç saniyeliğine gittiğini düşünmüştü ama gideli neredeyse on dakikayı geçmişti.

Yatak odasındaki hava sıcak ve durgundu. San Francisco için alışılmadık sıcaklıkta bir eylül akşamıydı ama, pencereler kapalı, gölgelikler de çekiliydi.

Öyle olması gerekiyordu.

Kitabı bulamadı, diye düşündü.

Her zaman bir şeyler kaybediyordu. Aylardan beri herhangi bir şeyi doğru yapma konusunda sorunları vardı. Bu durum onu üzüyordu, çünkü adamı seviyordu.

İç geçirdi, bu ağzına gevşekçe tıkılmış mendilden dolayı boğuk bir ses olarak çıktı. Eğer isteseydi, mendili ağzından diliyle rahatlıkla itebilirdi.

Şu sıralar Bob hiçbir şeyi doğru dürüst yapamıyordu.

Onun ağzını iyi tıkayamıyordu bile.

Her zamanki gibi, ellerini çok sıkı, ayaklarını ise çok gevşek bağlamıştı, yine iç geçirdi, ki bu iç geçirme adamın son zamanlarda yaptığı şeylere

bakıldığında sıradan bir olay sayılması gereken, kaybettiği kitabı bulmasını bekleyen kadının ağzından boğuk bir ses olarak çıktı.

Eskiden böyle değildi; ona siğil bulaştırdığı için olanların kısmen kendi hatası olduğunu düşünüyor ve bu yüzden kendini suçlu hissediyordu; çünkü olaylar Bob'a siğil bulaştıktan sonra olmaya başlamıştı.

Tavandan yüz voltluk olması gerektiği halde iki yüz voltluk bir ampul sarkıyordu. Bu Bob’un isteğiydi. Kadın bu kadar fazla ışığı sevmezdi. Bob severdi.

Adam, en sonunda elinde kitapla odaya geri döndü, kadın tıkacı ağzından itti ve "ellerim çok sıkı," dedi.

"Haa," dedi adam, gözlerini tam da yüksek sesle okumak üzere olduğu işaretlenmiş sayfadan kaldırıp ona bakarak.

Kitabı yatağın üstüne koydu, okumak istediği sayfa hâlâ açıktı. Yanma oturdu, kadın beceriksizce, ipteki düğüme uzanabilsin diye, karnının üstüne döndü. Üzerinde giysi yoktu ve çok güzel bir bedeni vardı.

Kadının ellerini eskiye göre biraz daha gevşek bir şekilde yeniden bağladı, ama yine de ellerini kurtaramayacak kadar sıkı bir düğüm atmıştı.

"Ayaklarımı tekrar bağla," dedi. "Çok gevşek."

Eğer amatör bir sadist olacaksa, diye düşündü kadın, *en azından işini doğru yapmasını sağlamalıyım*.

Ona karşı çok büyük bir hayal kırıklığı içindeydi. Kadın yaptığı her şeyde mükemmeliyetçiydi ve adamın yeni ortaya çıkan yetersizlikleri yüzünden oldukça rahatsızdı.

Adam amatör sadist macerasına başladığından beri, aylardır düşünüyordu kadın: *Herkes birisini bağlayıp ağzını tıkayabilir, o neden yapamıyor?*

Neden hiçbir şeyi doğru dürüst yapamıyordu, bitkileri fazla suluyor, elinden eşyaları düşürüyor, her zaman bir şeylere takılıp düşüyor, bir şeyleri kırıyor, konuşurken cümlenin ortasında neden bahsettiğini unutuyor ama o kadar da önemli değil, çünkü zaten pek ilginç bir şey de konuşmuyordu, ve bu durum aylardır böyle devam ediyordu, ona siğili bulaştırdığından beri. Ama kendisi de siğillerle yeterince uğraşmamış

mıydı, o zamanlar doktora gidip elektrikli bir iğneyle vajinasındaki siğilleri yaktırması ve ardından eve, sessiz yabancılarla dolu otobüslerde gözyaşlarını tutarak, tek başına dönmesi? . . . Ah, Tanrım . . . ama, yine de .. . ölmüş olabilirdik. Galiba bu durum ölü olmaktan iyiydi. Bilemiyorum.

Kadının ayaklarını tekrar bağlamayı bitirdikten sonra, okumak üzere olduğu kitabı yeniden eline aldı. Birden kadının ağzından tıkacın çıkmış olduğunu fark etti. Kitabı tekrar bıraktı ve ona doğru eğildi. Kadın, onun ne yapmak istediğini ve ne yapacağını biliyordu.

Ağzını açabildiği kadar açtı.

Adam aniden heyecanlandı. Bazen ağzını tıkarken, başparmağıyla mendilin bir parçasını alt dudağına doğru itip içeriye sokarken kadının ağzını gerçekten acıtır ve kadın da ona çok kızıp, "PİÇ!" diye küfrederdi. Sonra ağzı tıkanmış olduğu için küfürler kendilerini tam anlamıyla ifade edemeden boğuk bir ses haline gelirdi ama adam hep kadının ne demek istediğini bilir ve bu da daima kendini kötü hissetmesine neden olurdu, bazen yüzü kızarır, utancından kulakları sızlardı.

Kadın güzel yeşil gözleriyle ters ters ona bakardı. Adamsa onlara bakamaz, kadının sakinleşmesini beklerdi.

Yetersiz olmaktan hoşlanmıyordu ama bunun için yapabileceği hiçbir şey yoktu. Bu durum aylardır devam ediyor ve ayrıca kendisini kötü hissetmesine yol açıyordu.

Sinirine hakim olması ve tıkacı yeniden ağzına sokarken onun canını yakmaması gerektiğini az önce kadının ağzını açışından anlayabiliyordu.

Kadının ağzı narin, dili heykel gibi yontulmuş ve pembeydi. Tıkaç çoktan tükürüğünden ıslanmıştı. Onu incitmemeye çalışarak tıkacı dikkatli bir şekilde başparmağıyla, kadının ağzına yerleştirdi. İşaret parmağıyla ağzındaki tüm boşlukları dolduracak şekilde tıkacı ittirdi.

Kadın elleri arkasında, kıçının üstünde bağlı bir şekilde yüzükoyun yatıyordu. Şimdi kafası arkaya doğru kıvrılmıştı, bu ağzını tıkaması için daha uygun bir pozisyondu.

Bunu birçok kez yapmışlardı.

Oda çok parlak olan bir ışıkla aydınlanıyordu.

Kadının uzun san saçları vardı.

Tıkacın sadece çok küçük bir kısmı dişlerinin arasından sarkıyordu. Adam, çok dikkatli bir şekilde bu parçayı kadının ağzına soktu. Sonra tıkacı ağzının arkasına doğru iyice itti, böylece dilini, tıkacı bile itemeyecek şekilde, tamamen hareketsiz bir hale getirdi.

Çok heyecanlıydı, bunu kontrol altına almayı denedi, çünkü onun canını yakmak istemiyor ama öte yandan da tıkacın kadının ağzında sıkıca durmasını istiyordu.

Parmaklarıyla tıkacı arkaya doğru iterken kadın tıkacın arkasından inledi. Tıkacı dilinin üstüne iten parmaktan kaçarcasına kafasını aniden sağa sola çevirmeye başladı.

Birkaç saniye daha tıkacı itmeye devam etti ve sonra tam yerine oturduğunu, artık kadının bunu diliyle dışarı itemeyeceğini fark etti.

Her on seferde sadece bir kez kadının ağzını etkili bir şekilde tıkayabiliyordu. Artık hiçbir şeyi yerli yerinde tutamıyordu. Hatalarının kadını kızdırdığını biliyordu ama daha ne yapabilirdi ki?

Tüm hayatı darmadağın ve acı dolu bir karmaşaydı.

Bir süre yapışkan bant kullanmıştı. Bant her zaman etkili bir şekilde onun ağzını tıkıyordu ama çıkartırken verdiği acıdan kadın hiç hoşlanmamıştı. Bantı oldukça nazik bir şekilde çekerken bile çok kötü acırdı, bu yüzden bant kullanılmamalıydı.

"Hayır," demişti bant için kadın ve o, bunun kesin bir hayır olduğunu biliyordu. Kadın daha önce hiç hayır dememişti, bu yüzden bant kullanmaktan vazgeçti.

Parmağını kadının ağzından çıkartıp yanağını okşadı. Kadın kafasını rahat bir şekilde düzeltti. Adam saçını okşadı. Kadın sessiz bir şekilde ona baktı. Gerçekten çok güzel gözleri vardı. Herkes kadına her zaman bunu söylerdi. Beceriksizce süründü ve bedenini adamınkine yaklaştırdı. Zor da olsa kafasını kucağına koydu, adama baktı. Saçları adamın kucağından sarı bir su gibi aktı.

Adamı gerçekten seviyordu.

Her şeyi bu kadar kötüleştiren de buydu.

"Rahat nefes alabiliyor musun?" dedi.

Rahat nefes alabildiğini anlatmak için kafasını yumuşakça salladı.

"Tıkaç rahatsız ediyor mu?"

Tıkacın acıtmadığım anlatmak için kafasını yumuşakça salladı.

"Bugün okuduklarımı dinlemek ister misin?"

Bugün okuduklarını dinlemek istediğini anlatmak için kafasını yumuşakça salladı.

Adam kitabı eline aldı.

Çok eski bir kitaptı.

Ona okudu: "Ey yoksulluk, sen acı veren dayanılmaz hastalık, kız kardeşin Çaresizlik ile boyun eğdirirsin büyük insana..."

Kadın ona baktı.

" Bu *Yunan Antolojisinden* Alkaseus," dedi. "İki bin yıl önce yazılmış."

... ah Tanrım, diye düşündü kadın, ağlamamak için kendini tuttu, çünkü ağlamaya başlarsa bunun adamı daha da kötü yapacağını biliyordu ve zaten uzun zamandan beri adam da kendini oldukça kötü hissediyordu.

o’nun hikayesi

Constance ve Bob’un dördüncü sınıf sadizm oyunları ve ümitsizlikleri çok kolay başlamıştı. Siğile ilk yakalanan kadındı. Bunlar vajinasının içinde zührevi siğillerdi.

Sarhoştu ve kitabını okuyan orta yaşlı bir avukatla tek gecelik bir ilişkisi olmuştu. Yirmi-üç-yaşında-başarısız bir yazardı ve avukat da ona kitabından hoşlandığını söylemişti. Kendini çok kötü hissediyordu çünkü kitap, eleştirel yönden başarılı olmuştu ama satmıyordu ve işine geri dönmek zorunda kalmıştı.

Böylece avukatla yatağa girdi ve vajinasında siğiller oluştu.

İğrenç, kâbussu bir mantar kümesine benziyorlardı. Elektrikli iğne ile yakılmaları gerekiyordu: acı veren bir tedavinin ardından acı veren bir tedavi daha.

Siğilli olduğunu öğrenince Bob'la evliliklerini bitirmek hakkında konuştu. Çok utanıyordu. Hayatını sürdürmek için hiçbir neden olmadığını düşünüyordu.

"Lütfen . . ." dedi. "Seninle yaşamaya devam edemem. O kadar kötü bir şey yaptım ki."

"Kesinlikle olmaz," dedi Bob ve ilişkiyi bilmesine rağmen ona karşı çok iyi davrandı, her şeyi son derece etkili bir şekilde halletti, her zaman yaptığı gibi... sonra.

İki ay boyunca normal bir seks yaşantıları olamadı çünkü vajinadaki siğillerin yakılması ancak bu kadar sürüyordu; Constance bazen doktoru ve elektrikli iğnesini görüp eve döndüğünde, oturup ağlamaya başlardı.

Bob, ağlamasını kesene kadar onu rahatlatır, ona göz kulak olur, saçlarını okşayarak, sıkıca sarılarak ve yumuşakça konuşarak kendisini daha iyi hissetmesini sağlardı. "Sen benim kadınımsın. Seni seviyorum. Yakında hepsi bitecek".

Zührevi siğiller çiftleşme sırasında geçen bulaşıcı virüsler tarafından taşınacağı için geleneksel seks ilişkisine girmeleri yasaktı, bu yüzden başka yollar denemeleri gerekiyordu, öyle de yaptılar.

Sevişmeyi gerçekten çok seviyorlardı. Bob penisinin Constance'ın vajinasına tam olarak oturmasını çok seviyordu, Constance da aynı şekilde. Erotik boru döşeme hakkında şakalaşırlardı. Her ikisi de geleneksel seks düşkünüydü.

Bir gün biri, Bob'a okuması için *O'nun Hikâyesi*'ni verdi ve o da okudu. Onu bir şekilde uyaran gotik sadomazohist bir öyküydü, çok garip olduğunu düşünüyordu. Onu okurken yarı yarıya sertleşirdi.

Kitabı bitirdikten sonra, merak eden Constance'a okuması için verdi.

"Ne hakkında?" diye sormuştu kadın.

Kadın kitabı okudu, bir şekilde o da heyecanlandı.

"Oldukça seksi," dedi Constance.

Her ikisi de kitabı okuduktan bir hafta sonra, bir gece sarhoş bir durumda kendilerine özgü yöntemleriyle oynaşıyorlardı, çünkü alışılmış seks hareketleri onlara yasaklanmıştı.

Genellikle, kadın adama otuzbir çeker veya ağzıyla emerek boşaltır; adam da sanki elmas kesermiş gibi çok dikkatli bir şekilde, kadın gelene kadar bızır mastürbasyonu yapardı. Tiffany's'de kolaylıkla bir işe girebilirdi.

Adam, "niye *O'nun Hikâyesi*'ni oynamıyoruz?" dediği anda yarı sarhoş bir şekilde yatakta uzanmış yatıyorlardı.

"Tamam," dedi Constance, gülümseyerek. "Ben hangi rolü alacağım?"

o'nun hikayesi oyunu

O'nun Hikâyesi oyununu oynadıkları ilk seferde çok eğlenmişlerdi. Constance, Bob'un onu bağlayabilmesi için birkaç tane eşarp ve ağzını tıkamak için de büyük ipek bir mendil bulmuştu. Bob, televizyonda ve filmlerde gördüğü gibi mendilin ortasına bir düğüm attı, düğümü Constance'ın dişlerinin arasına yerleştirdi, mendilin uçlarını sıkı bir şekilde kadının kafasının arkasında bağladı, böylece ağzı düğüm tarafından zorla açılmıştı.

Elleri arkasından bağlanmıştı.

Kadın çok zor nefes alıyordu. Daha önce hiç bağlanıp, ağzı tıkanmamıştı. Adam kadının göğüslerini, kalçalarını okşadı. Kadın çaresizlik ve zevk hissinden hoşlanmıştı.

Sonra kadını kemeriyle çok nazikçe kırbaçladı, kadın tıkacın arkasından tatmin edici bir sesle inledi. Bütün bunlar olurken, adam hâlâ giyinikti. Kadınsa yatakta çırılçıplak yatıyordu.

Kısa bir süre sonra o da giysilerini çıkarttı ve yatağa, kadının yanma uzandı. Kadın ona sürtündü ve geçen bütün zaman boyunca tıkacın arkasından inleyip durdu. Çok heyecanlanmıştı. Adam parmağını bızıra bir elmasmışçasına dokundurdu, böylece yanmış siğil bölgelerine dokunmayacak ve canını yakmayacaktı.

Amacı ona acı çektirmek değildi.

Bob, sırtı ona bakacak şekilde Constance'ı ters çevirip bağlı ellerini penisine doğru yönlendirdi, bu arada sol eliyle bızırı, sağ eliyle de, oldukça güzel olan, ne çok küçük, ne de çok büyük, ufak pembe gül uçlu, sağ göğsünü okşuyordu.

Bob çok güzel ve dikkatli bir şekilde ona mastürbasyon yaparken, Constance beceriksiz ve güzel bir şekilde ona otuzbir çekiyordu. Neredeyse aynı anda boşaldılar.

Bedenleri ateşin, zevkin ve kısa süreli sapıklığın kıyamet günü gibi ısınmıştı.

siğiller

Constance'nın vajinasında siğiller ilk kez keşfedildiğinde, Bob kendisini kontrol etti ama, penisinde herhangi bir siğil yoktu.

Zührevi siğiller cinsel ilişki sırasında virüsler sayesinde bulaşırdı, ama virüsle karşılaşan insanların sadece çok az bir bölümü gerçekten bu virüsü kapar, böylece bazı insanlar virüsü taşır ama siğil kapmaz, bazı insanlar ise virüslerle karşılaşıp hiçbir şeye yakalanmazlardı.

Bob hastalığa yakalanmadığını öğrenince çok rahatladı. Haftalar geçti, penisinde hiçbir siğil ortaya çıkmadı, bu yüzden onun kapmayacağını düşündüler ama sonra bir gece, Constance onlardan tamamen kurtulmuşken, Bob işiyordu ve penisinin içinde siğil olduğunu fark etti.

Penisinin içine, sidik yolunun derinliklerine bakmak hiç aklına gelmemişti. Siğiller pembe balgamsı güllerin bulunduğu şeytani küçük bir ada gibiydiler. Buna inanamıyordu. Orada dikilmiş penisindeki siğillere baktı. Kusacağımı düşündü.

İşemesi biteli çok uzun zaman geçmişti, ama hâlâ klozetin önünde dikilmiş, penisine bakıyordu.

Sonra, sanki ölü bir ahtapot kolunu külotunun içine kıvırır gibi, onu pantolonunun içine geri sokup sifonu çekti.

Sidik lanetlenmiş bir noktalama işareti gibi girdaba kapılarak döndü ve kayboldu. Güneş de batıyordu. Constance'ın bir arkadaşını ziyaretinden dönmesini bekledi. Apartman çok sessizdi. Işıkları açmadı. Aslında karanlıktan nefret ederdi. Pencereden, yağmur gibi ses çıkaran akşamüstü trafiğine baktı. Üşümüş gibi titredi. Aşağıda geçen arabalar çocukluğundaki çok yalnız yağmurlu bir öğleden sonrayı hatırlattı.

Tekrar oraya geri döndü.

Constance kapıyı anahtarlarıyla açıp içeri girdiğinde daire karanlıktı, bu yüzden ışığı açtı. Bob'un orada olduğunu düşünmüyordu bile. Bob ondan birkaç metre uzakta, odada oturuyor, sanki şeffaf bir kurşunla kaplı olan gözleriyle pencereden dışarı bakıyordu.

"Ne oldu?" dedi Constance.

"Penisimde siğiller var," dedi Bob.

Kadın, sanki yıpranmış bir örümcek ağına oturuyormuş gibi dikkatlice yere, yanma oturdu.

“derinden matem tutuyorum, çünkü arkadaşlarım hiçbir şeye değmez”

"Bunlar sadece parçalar," dedi Bob, nerdeyse bir yıl sonra, elleri arkasından bağlanmış, ağzı tıkaçlanmış ve kafası Bob'un kucağında, yatakta çırılçıplak yatan Constance'a.

"Mısralar," dedi. "Mısraların parçaları . . ." Duraksadı ve bir an için ne anlattığını unuttu.

Constance, adamın ne anlattığını hatırlaması için bekledi. Kitabın sayfalarını çeviriyor ama bunu neden yaptığım bilmiyordu. Sayfalar dalgın rüzgârdaki yapraklar gibi çevrilip gittiler.

Sonra ne yaptığım hatırladı ve tekrar baştan başladı, az önce kullanmış olduğu sözcüklerin aynısını kullanarak. "Bunlar sadece parçalar. Mısralar," dedi. "Mısraların parçaları ve bazen de tek bir sözcük, binlerce yıl önce Yunanlılar tarafından yazılan orijinal şiirlerden geriye kalan."

" 'Daha güzel,' " dedi Bob. "İşte bir şiirden geriye kalan sadece bu."

" 'Tüymek,’ " dedi Bob. "İşte diğer bir şiirden de geriye kalan sadece bu."

" 'O seni aldatıyor,’ " dedi Bob. " 'Kırıcı.' ‘Tüm acılarımı unutmamı sağladın.’ İşte üç tane daha."

"İşte gerçekten iyi olan iki tane daha," dedi Bob. " 'Derinden matem tutuyorum, çünkü arkadaşlarım hiçbir şeye değmez.' 'Salatalıktan ısırıklar alır.' "

"Ne düşünüyorsun? Hoşlandın mı?" dedi Bob. Kadının cevap veremeyeceğini unutmuştu. Kadın hoşlandığını ifade edecek şekilde kafasını salladı.

"Daha dinlemek ister misin?" dedi Bob.

Ağzında tıkaç olduğunu unutmuştu.

Yavaşça evet anlamında kafasını salladı.

"İşte dört parça daha," dedi Bob. "Hepsi binlerce yıl önce bir adamın sesinden geriye kalanlar: 'Fırtınalar.' 'Bunlardan.' 'Bendim.' 'O anladı.' İnanılmaz, ha?"

Çok yavaşça evet anlamında kafasını salladı.

"Bir tane daha?" diye sordu Bob.

Yavaşça evet anlamında kafasını salladı.

" 'Ve hiçten hiçbir şey çıkar.’ " dedi Bob.

willard ve onun bowling kupaları

Willard ve onun bowling kupalarına ne olmuştu? Bunlar nasıl bu cinsel sapıklık öyküsüne uyacaktı? Basit. Onlar alt kattaki dairedeydiler.

Willard üç ft uzunluğunda kartonpiyerden bir kuştu, siyah bedeni daha önce hiçbir yerde göremeyeceğiniz şekilde tuhaf kırmızı, beyaz ve mavi desenlerle kaplıydı, leylek gibi egzotik bir gagası vardı. Elbette sahip olduğu bowling kupaları da çalıntıydı.

Onlar bir bowling takımı oluşturup yıllarca oynayan ve şampiyonluklar kazanan üç kardeşten, Logan kardeşlerden, çalınmışlardı. Bowling onları yaşatan şeydi ve sonra biri onların bütün kupalarını çalmıştı.

O zamandan beri Logan kardeşler, bir western filmindeki üç şeytani kardeş gibi, ülke boyunca dolaşarak, kupalarını arıyorlardı.

Zayıf ve keskin gözlüydüler, giysilerini onarılmayacak bir şekle sokmaları, düzensiz tıraş olmaları onlara kirli ve tehlikeli bir görünüm veriyordu. Çalman kupalarını aramayı mali yönden desteklemek için vahşi birer hayduta dönüşmüşlerdi.

Hayatlarına haysiyetli, safkan birer Amerikan çocuğu olarak başlamışlar, gençler ve yaşlılar için ilham kaynağı olmuşlar, hayatınızla neler yapabileceğinizi, nasıl takdir edileceğinizi göstermişlerdi. Ama ne yazık ki, üç sene boyunca bowling kupalarım aramalarının eziyeti onları artık değiştirmişti. Eski Logan kardeşlerden acınacak kadar uzaklaşmışlardı: o yakışıklı kahraman bowlingciler, kasabalarının gururları.

Willard ise elbette hep aynı kaldı: bowling kupaları ile çevrelenmiş kartonpiyer bir kuş.

“ve hiçten hiçbir şey çıkar”

Oda çok aydınlıktı. Geniş bir oda değildi, tavandan sarkan ampul oda için çok büyüktü. Aşağıda arabalar cadde boyunca geçiyordu. Akşamın erken saatlerinde caddede çok fazla trafik vardı.

Başını eğerek kadına baktı.

Bob’un yüzü çok nazik, mesafeli ve derin düşüncelere dalmış görünüyordu. Başka bir zamanda yaşamış ve şimdi ölmüş olan insanları düşünüyor; onlar, kendisi ve insanlığın tümü için yas tutuyordu: geçmişin ve geleceğin hepsi için.

Constance, yukarıya, ona doğru bakıyordu, adamın yüzündeki ifadeden oldukça etkilenmişti.

Aniden onu ne kadar çok sevdiğini söylemek istedi, adam buna hazır olmasına rağmen, ama söyleyemedi. On seferden sadece birinde ağzını etkileyici bir şekilde bağlayabiliyordu ve bu o zamanlardan biri olmalıydı.

Ne şans, diye düşündü.

Bu yüzden yanağı ile Bob’un bacağını okşadı, onu sevdiğini anlatmanın tek yolu buydu. Ona, bunun üstesinden geleceklerini, her şeyin yeniden yerli yerine oturacağını, her şeyin yeniden güzel olacağını söylemek istiyordu ama yapamadı, çünkü dili, kendi tükürüğüyle sırılsıklam olmuş olan bir mendille ağzının arkasına kadar sıkıştırılmıştı.

Gözlerini kapadı.

" 'Ve hiçten hiçbir şey çıkar,' " diye tekrarladı Bob yumuşakça, ama bu kez sadece kendisine.

logan kardeşler takipte

Logan kardeşlerden biri, sandalyede oturmuş kutu bira içiyordu. Diğeri ucuz otel odasındaki yatağa uzanmış bir çizgi roman okuyordu. Arada sırada yüksek sesle gülüyordu. Yıllanmış duvar kâğıdı bir yılanın derisine benziyordu. Gülüşü duvarlarda çınlıyordu.

Üçüncü kardeş odada ileri geri volta atıp duruyordu, bu başlı başına bir başarıydı, çünkü oda o kadar küçüktü ki. Çizgi romana gülen kardeşinden hoşnut değildi, kardeşinin bu tür boş vakit geçirmelere kendini kaptırmaması gerektiğini düşünüyordu.

"Şu kahrolası bowling kupaları nerede?" diye bağırdı.

Yataktaki Logan kardeş hayretle çizgi romanı elinden düşürdü, bira içen kardeş kutuyu ağzına giden yolun ortasında durdurdu ve onu bir bira kutusu heykeline dönüştürdü.

Her ikisi de küçücük odada imkânsız olduğu halde hâlâ volta atan kardeşlerine baktılar.

"Şu kahrolası bowling kupaları nerede?" diye tekrarladı.

Bowling kupalarının nerede olduğunu bildirecek olan telefonu bekliyorlardı. Telefonun çalışı onlara 3,000 dolara patlamıştı ve bu para dilencilikle, ufak tefek soygunlarla, ardından benzin istasyonu soygunları ve en sonunda cinayetle kazanılmıştı.

Kupaları ararken üç uzun yıl geçirmişlerdi. Logan kardeşler, saf Amerikan masumiyetinin kayıplarından biriydiler.

"Şu kahrolası bowling kupaları nerede?"

aziz willard

Bu arada - Logan kardeşlerin, onlara bowling kupalarının yerini bildirecek olan telefonu bekledikleri, o küçük donuk otel odasına bir milden daha yakın bir yerde - Willard, kocaman kartonpiyerden bir kuş, kupalara yaslanmış şekilde dikiliyordu. Yerde yaklaşık elli ya da daha fazla kupa vardı: minyatür bowling sunakları gibi görkemli büyük kupalar ve ikonlara benzeyen daha küçük kupalar.

Willard ve bowling kupaları, büyük bir apartman dairesinin salonundaydı. Geceydi ve salon karanlıktı, ama bowling kupalarından çıkan sönük kutsal bir ışık vardı.

Çalıntı Bowling Kupalarının Azizi Willard!

Dairede yaşayanlar, yerel sanat sinemasında yeniden gösterime giren bir Greta Garbo filmini izlemeye gitmişlerdi. İsimleri John ve Patricia'ydı. Adam genç bir film yapımcısı, kadın da öğretmendi. Üst kat komşuları olan Constance ve Bob'la çok iyi arkadaştılar.

Bob haftada üç dört defa aşağıya inerdi. Salonda, Willard ve onun bowling kupaları ile, yere oturup John'la kahve içerek Willard hakkında konuşmayı seviyordu. Pat genellikle ders vermeye gitmiş olurdu. Ortaokulda İspanyolca dersi verirdi.

Bob, Willard ve onun metal arkadaşları hakkında sorular sorardı. Daha önce sormuş olduğunu unuttuğu için genellikle aynı soruyu sorardı.

"Bu bowling kupalarını nereden aldın?" diye sordu Bob, yüzüncü defa ya da bininci defa mıydı? Tekrar ve tekrar sormaktan en çok hoşlandığı soruydu bu.

"Bunları Marin County'de terk edilmiş bir arabada buldum," diye sabırlı bir şekilde cevaplardı John, yüzüncü defa ya da bininci defa mıydı? John, Bob'u üç seneden beri tanıyordu ve ilk tanıdığı zamanlarda böyle değildi. Bob hayatının tüm aşamalarında çok yetenekliydi, o kadar keskin bir zekâsı vardı ki bir usturanın üstünde piknik bile yapabilirdi.

Bob'u bu şekilde görmek John'u rahatsız ediyordu. Bunun geçeceğini ve onun eskisi gibi olacağını umuyordu.

John, bazen Bob'u neyin bu duruma soktuğunu merak ediyordu: her zaman tekrar tekrar aynı soruyu sorması, "Bu bowling kupalarını nereden aldın?" vs., etrafta beceriksizce dolaşması, dalgın olması, bazen kahvesini dökmesi ki John bunu temizlerdi ve Bob yaptığının neredeyse hiç farkında olmazdı.

Bob bir zamanlar, John için bir kahramandı, çünkü yaptıkları ve söyledikleriyle oldukça mükemmel birisiydi. O günler artık geçmişti, John o günlerin hasretini çekiyordu.

Bowling kupaları sönük bir şekilde odada parlamaya devam ettiler ve Willard, okunmamış bir dua gibi, aralarında bir gölgeydi.

Daha sonra, John ve Pat, Greta Garbo hakkında konuşarak geri dönecek ve ışığı açacaklar; ve işte orada sadık Willard ve onun kupaları olacaktı.

“kereviz”

Bob kemerini çıkartıp yavaşça Constance'ı kırbaçlamaya başladı: kalçalarında ve bacaklarının arkasında hafif kırmızı lekeler bırakıyordu. Kadın çok sıkı yerleştirildiği için tüküremediği tıkacın arkasından soyut olarak inliyordu.

Hâlâ bazen onu kırbaçladığında tahrik oluyordu. İlk defalarda, daha Bob’un penisinde kaybolmayan siğiller oluşmadan önce, *O'nun Hikâyesi* oyununu oynadıkları zaman, bunu yaptığında tahrik olmuştu.

Onu kırbaçladığında hiçbir zaman bedenini yaralamaz ya da morartmazdı. Buna çok dikkat ederdi. Asıl amacı onun canını yakmak değildi.

Onu tıkaçlamak ve bağlamak kadar neredeyse onu kırbaçlamak da Bob’u tahrik etmezdi, ama yine de bunu acınacak durumda olan seks yaşantılarının sonucu oluşan alışkanlıklarının bir parçası olarak yapardı, çünkü tıkacın arkasından onun inlemesini duymak hoşuna giderdi.

Constance’ın bu durumda hiç hoşlanmadığı olay ağzına tıkaç sokulmasıydı ama bu, Bob’u en çok tahrik eden ve yapmakta en kötü olduğu şeyin bir parçasıydı çünkü bunu yaptığında çok fazla heyecanlanır ve sinirlenirdi. Tıkaçlama üzerine neden bu kadar yoğunlaştığını anlayamazdı Constance, Bob da bunu ona hiç söylemezdi, çünkü kendisi de bilmiyordu.

Bob, bazen neden onu tıkaçladığını öğrenmek ister, ama mantıklı bir sebep bulamazdı. Sadece hoşuna gidiyor ve yapıyordu.

Çoğu zaman Constance'ı bağlamayı bitirdikten sonra, ki bu yaptığı ilk işti, Constance, "lütfen ağzımı tıkaçlama. Beni bağlaman ve kırbaçlamanda bir sorun yok ama, lütfen beni tıkaçlama. Lütfen, bundan hoşlanmıyorum,"

derdi ama o yine de yapar, çoğu zaman eline yüzüne bulaştırır, bazen de canını yakardı, Constance tıkaçlanmaktan nadiren hoşlanırdı ve o ender anlarda, bu sadece ilk başlarda hoşlanmış olduğunu hatırladığından dolayı olurdu.

Sonra adam kemeri onun yanına, yatağa koydu. Bu bölüm bitmişti.

Tıkacın yukarısındaki gözleri çok güzel, diye düşündü adam, ona bakan o hassas ve akıllı gözler.

Ayaklarını çözdü.

" 'Kaslarımızın üstüne ufak kereviz çelenkleri koyalım ve Dionysos için çok güzel bir festival yaratalım/ " dedi Bob, belleğindeki *Yunan Antolojisi*'nden okuyarak.

"Güzel, ha?" dedi.

Kadın gözlerini kapattı.

kaput

Bob hâlâ soyunmamıştı ama pantolonundaki sertliği hissedebiliyordu. Sertleşti ve bacağına sıkı bir baskı yaptı. Şimdi gerçekten çekindiği zaman yaklaşıyordu.

Kadının siğilleri yeniden kapmaması için, vajinasına girebilmesinin tek yolu, ikisinin de fazlasıyla nefret ettikleri kaput kullanımıydı.

Giysi dolabına doğru yürüdü, çoraplarının altında saklanmış bir paket kaput vardı. Beceriksizce paketten bir kaput çıkarttı. Ona dokunurken kendisini kirlenmiş hissetti.

Constance yataktan onu izliyordu.

Onları kullanmaktan adamın ne kadar nefret ettiğini biliyordu.

Bob yatağa geri döndü. Giysilerini çıkarttı. Uzun ve sağlıklı bir bedeni vardı. Bedenine bakarak, penisinde siğil olduğunu söylemek imkânsızdı.

Alüminyum paketli kaputu aldı, alüminyumu yırttı, o korkunç şeyi çıkarttı, o şeyin kokusundan dolap midesi hafifçe bulandı. Kaput kokusundan gerçekten nefret ediyordu. Kaputu penisine yerleştirdiğinde tüyleri diken diken oldu, bunu yaparken Constance'a bakmadı.

Kaputu takmak her zaman onu utandırır, kadın da bu utangaçlığı görmemek için başka yere bakardı.

Kaput takılmıştı, adam kendisini boktan bir aptal gibi hissediyordu.

logan kardeşler bekliyor

Çizgi-roman-okuyan Logan kardeş çizgi romanı yatakta yanma koydu. Kapağına baktı. Kapaktaki kahraman bayat bir kurabiye gibi kasvetli görünüyordu.

Bira-içen Logan kardeş birayı bitirdi ve başka bir tanesine başladı. Kutunun soğukluğunu elinde hissetmekten hoşlanırdı. Üç yıl boyunca çalınmış bowling kupalarını aradıktan sonra geriye kalan ender zevklerden birisiydi.

Volta-atan Logan kardeş, küçük odada aşağı yukarı yürüyordu. Elinde bir toplu tabanca vardı. Dolu silindiri açıp kapıyordu. Tabancayı kullanmak için sabırsızlanıyordu. Sevgili bowling kupalarını alanları öldürmek istiyordu.

Bunu çok kötü bir şekilde ödeyeceklerdi...

Hayatlarıyla!

Kısa bir süre sonra telefon çalacaktı. Telefon, kazılmayı bekleyen bir mezar gibi, masada karanlık bir şekilde duruyordu.

Çizgi-roman-okuyan Logan kardeş çizgi romanı yeniden açtı, boş vakitlerinizde ve okuldan eve dönerken yol üstünde satabileceğiniz bir merhemle ilgili reklamın bulunduğu sayfayı. Reklamı çok dikkatli okudu. Merhem satmanın nasıl bir şey olabileceğini düşündü.

öpüş

Kadın vajinasına giren kaputun verdiği duygudan nefret ediyordu. Gerçekten ıslak olması gerekiyordu yoksa acı verirdi. Oysa adamın öylesine güzel bir penisi vardı ki. Onu içinde hissetmeyeli çok uzun zaman olmuştu. Bir yıl boyunca içinde tek hissettiği şey adam değil, kaputtu. Bu bir kâbustu ve artık adam hiçbir şeyi doğru düzgün yapamıyordu.

Oh, Tanrım!

Tıkaçlı ağzını onun ağzına sürttü, şefkatli bir öpüş hareketiyle.

“bir pençeden aslan çizmek”

Kadını hissedemiyor ve bu onu daima üzmüştü, ama bu durum yeni bir şey değildi, çünkü şu sıralar neredeyse her şey onu üzüyordu. Kaput, kadının vajinasının tüm mahremiyetini ve sonsuzluğunu yok ediyordu. Kadının iç dokunuşundaki akşam göğünü özleyen kayıp bir yıldız gibi açlık çekiyordu adam.

Kadının içindeyken nazik davranıyor ama onu hissedemiyordu. Kadın onun için kaybolmuştu, bu yüzden *Yunan Antolojisi*'ni düşündü ve eski zamanlardan kalan "Bir pençeden aslan çizmek" sözcüklerini hatırladı.

Kadınla sevişmeye çalışarak, onun üstüne abanırken, aşk yapmaya çalışırken, bunu düşünmek ne anlama geliyordu? Böyle şeyler düşünmenin ne faydası vardı?

Bilemiyordu.

willard, bowling kupaları ve greta garbo

Merdivenlerden çıkarken konuşuyorlardı.

"Greta Garbo çok güzel görünüyordu," dedi John.

"Gerçekten büyük bir oyuncu," dedi Pat.

"Connie ve Bob’un bizimle gelmemiş olmaları çok üzücü," dedi John.

John’un anahtarı ön kapının kilidini açtı ve Pat kapıyı itti. Oda boyunca cüce bir ağaç gibi Willard'ın karanlık dış hatları ve kutsal bir ışıkla parlayan bowling kupaları görünüyordu.

Işığın açılması, Willard'ı kupaları ve o görünüşteki yüceliği tüm gerçekliğiyle ortaya çıkarttı.

Willard meraklı görünüyordu. Bazen Willard'ın yüzündeki ifade değişirdi. Sanatkârane yaratılmıştı.

"Merhaba Willard," dedi Pat. "Greta Garbo'dan çok hoşlanırdın. Hey, Greta Garbo'yu izlemeye Willard'ı da götürmeliydik."

"Bir dahaki sefere," dedi John. "Willard'a çocuk giysileri giydirip içeri bedava sokarız. Onu kollarımın arasında taşıyabilirim. Kimse farkına varmaz. "

"Gagasını ne yapacağız?" dedi Pat.

"Bir şeyler düşünürüz," dedi John.

willard’ın doğuşu

Willard, California'nın ulaşılması zor bölgelerinden birindeki terk edilmiş dağlarda yaşayan bir sanatçı tarafından yapılmıştı.

Sanatçı otuzlarının sonlarındaydı, bir sürü kötü aşk ilişkisi ve acı dolu, düzülmüş bir hayatı vardı ama bir şekilde ayakta kalmayı başarmıştı, şimdi hayatını yontuculuktan kazanıyordu, kafasını salaklıklarla yormadan onun temel fiziksel ve ruhsal gereksinimlerini karşılayan bir kadını vardı.

Willard ona bir rüyada görünmüştü, inşa edilmiş ama hiç kullanılmadan bir din bekleyen, gümüş ve altın minyatür tapınaklardan oluşan bir rüyaydı.

Willard, sanki orada sonsuza dek yaşamış gibi, uzun siyah bacakları, garip biçimli bedeni, dinamik gagası ve neredeyse ifade değiştirebilen yüzüyle, doğrudan rüyanın içine dalmıştı.

Willard yürüdü, gümüş ve altın minyatür tapınaklara iyice baktı. Willard onları sevmişti. Onlar ailesi ve evi olacaktı.

Sanatçı ertesi sabah, biraz kartonpiyer, paçavra, boya ve eşya toplayarak, orada dikilen Willard'ı, kendi hayatını kapsamaya hazır olarak ayrılmış ve bedenleşmiş bir şekilde rüyasından yeniden yarattı.

logan kardeşlerin tarihçesi

Logan kardeşler sıradan ve çok geniş bir aileden geliyorlardı. Uç erkek kardeşin yanı sıra, anneleri ve babaları, ayrıca üç tane de kız kardeşleri vardı. Kız kardeşler bowling oynamazlardı. Onların daha farklı özellikleri vardı, ki bundan ileride bahsedilecektir.

Babaları bir benzin istasyonunda tamirci olarak çalışıyordu. Arabalarla arası çok iyiydi. Vitesler uzmanlık alanıydı. Viteslerle çalışırken, insanlar onda Midas dokunuşu olduğunu söylerlerdi.

Viteslerle arası çok iyiydi, bir keresinde bir vitesi o kadar güzel tamir etmişti ki, arabanın sahibi polis şefiydi ve arabasına binip kontağı çevirerek vites değiştirdiğinde ağlamaya başlamıştı, çünkü vites muhteşem bir durumdaydı. Şef kolay ağlayan bir adam olarak bilinmezdi.

Logan Anne kendi işi ile ilgilenen hoş bir kadındı, çok fazla yemek yapardı. Fırınının çalışır durumda olması onu mutlu ederdi. Ev, sürekli olarak pasta, kurabiye ve turtalarla doluydu.

Erkek Logan kardeşler tipik, pürüzsüz bir Amerikan çocukluğu yaşamışlardı. Diğer çocuklardan ne daha sert, ne daha yumuşaktılar. Hastalık ve kol kırılmalarından paylarını almış, ufak tefek belalara bulaşmış ve ebeveynlerini bir iki şeyle memnun etmişlerdi.

Bir seferinde hepsi birleşerek annelerinin hamur, ekmek kabuğu, sulu hamur ve kek şerbeti yaptığı pencerenin önüne koyulacak şekilde bir kuş yuvası yaptılar. Kuş yuvası anneyi oldukça memnun etti.

Yazık ki, kuşlar yuvayı beğenmedi, tek bir kuş bile o yuvayı kullanmadı, ama hâlâ bakılacak kadar güzeldi ve yemek yaparken ona bakardı.

Yemek yapmak için kuşlara ihtiyaç yoktur.

Logan kardeşlerin en göze batan özellikleri bowlinge olan ilgileriydi. Kardeşler bowling oynamayı çok seviyorlardı, ayrıca bu işte çok iyiydiler. Evlerinden birkaç blok ötede bir bowling salonu vardı, orası ikinci evleri gibiydi.

Bowling salonları onlar için annelerinin yemekleri kadar aşinaydı. Bowling topuna dokunduklarında tepeden tırnağa titrerler, dağılan lobut sesleri kulaklarına müzik gibi gelirdi.

152 takım ortalamasıyla eyalet şampiyonluğunu kazandıkları bir lise bowling takımı kurdular,-elbette bu da sayısız kupalarından ilkini kazanmalarına neden oldu. Gördükleri en güzel şeyin o kupa olduğunu düşünüyorlardı.

Derin bir inançla, bu çocukların akıllarında bowlingden başka çok az şeyin olduğunu söyleyebilirdiniz.

bowling kupalarıyla evde

Logan kardeşler, yirmili yaşlarının ortasına gelmeden, ellinin üstünde bowling kupası toplamışlardı. Ebeveynlerinin evinde yaşamaya devam ettiler, kasabada çeşitli işlerde çalıştılar, kızlara hiçbir zaman takılmadılar, bir keşiş gibi kendilerini bowlinge adadılar ve bir bankacı gibi kupaları topladılar.

Bowling oynamadıkları akşamları evde oturur, bira içerek bowling kupalarına sevgiyle bakarlardı.

Kupalar muhteşem meşe bir dolapta saklanır ve dolap o kadar sık parlatılırdı ki tahtadan bir altın gibi ışıldardı. Dolabın cam kapıları nefes kesiciydi. Bir dolabın cam kapılarının nefesinizi kesmesi çok ender rastlanan bir olaydır.

Ev genellikle mutfakta pişmekte olan bir şeyin kokusu ile sarılmış olur, babaları da vites tamiri yapmakla geçirdiği günün sonunda her zamanki gibi yine televizyon izlerdi.

Logan kardeşlerin iyi bir hayatları vardı çünkü tam olarak yapmak istedikleri şeyi yapıyorlardı ve yaşamlarında ne kadar başarılı olduklarını gösteren bowling kupalarına sahiptiler.

boşalmak

Kadının içine boşalırken zevk, gerginlik ve nefret vardı. Boşalmanın çamur benzeri sızan bir patlaması vardı. Sonra penisinin ucunda sıkışmış, kaputun içine mahkûm edilmiş olan spermin hissedilişi vardı. Bazen neredeyse midesi bulanır veya kendini ağlamaklı hissederdi.

Bazen adam boşalırken, kadın da onunla birlikte boşalmayı başarırdı. Zordu ama bazen bunu yapabiliyordu. Adamın kaput biçimindeki boşalmasıyla aynı anda boşalmak, kadına hep tuhaf gelmişti. Başka bir ülkede yaşayan birisiyle sevişiyormuş gibi hissederdi kendini.

Zührevi siğiller hayatlarını ziyaret etmeden önce, seks onlar için kuyrukluyıldızlar bahçesinde güzel bir piknik yapmak gibiydi. Ama şimdi onu kolları ve bacakları ayrılmış bir şekilde yatağa yatırıyor, ellerini ve ayaklarını yatağın dört koluna ya da ellerini arkasına bağlıyordu. Ellerinin o şekilde bağlanmasından hoşlanmıyordu, çünkü çok rahatsız ediciydi.

Ayaklarını ve kollarını çok germediği sürece yatakta kolları ve bacakları ayrık bir şekilde yatmak onu rahatsız etmezdi ama bazen çok geriyordu. Ellerinin tam kafasının üstünde bağlanmasını "tercih" ederdi ama bu adamı o kadar çok tahrik etmezdi bu nedenle . . . aslında, bağlanmaktan ve küçük sadizm liginden uzakta tatil yapmak istiyordu. Bu işin artık eskisi kadar çekiciliği kalmamıştı, adamın penisinde siğillerin olmamasını, cinsel olarak değişmemiş olmasını, eskisi gibi düzüşmelerine dönebilmelerini umut ediyordu. Cinsel olarak aşırıya kaçan biri değildi ama tüm seks hayatlarının sadizm üzerine kurulu olmasını da istemiyordu.

Keşke kitabı eleştirel başarının yanı sıra ticari başarı da kazanmış olsaydı; Bob'u çok sevmesine rağmen, avukatla yaşadığı tek gecelik ilişkiyi yaşamamış, kendini kederli ve endişeli hissetmeyip kendisiyle birlikte

zührevi siğilleri de evine getirmemiş olsaydı. Ayrıca, kitabı başarısız olduğu için, nefret ettiği modelliğe geri dönmesi gerekiyordu. Bunun kendisini alçalttığını düşünüyordu ama Bob artık çalışamıyordu çünkü eskisinden çok farklıydı ve ona destek olması gerekiyordu.

Bu nedenle şimdi...

"Constance Marlow'un Ders Sonrası *adlı kitabı çok umut verici ve ona Amerikan yazarları arasına hoş geldin demek bir ayrıcalık."*

The New York Times Book Review

ellerinin bağlanmış olmasını "tercih ederdi"

"Bayan Marlow'un kitabının okunması, çok hüzünlü bir şekilde zevk veriyor."

Saturday Review

tam kafasının üstünden

"Yaşa Constance Marlow!"

Chicago Tribüne

ama bu onu tahrik etmiyordu ... böylece.

"Kendi edebiyat kuşağının başına geçen çok zeki, genç bir stilist. "

Los Angeles Times

böylece...

alışkanlık

Hep böyle olurdu: Boşaldıktan sonra penisi kadının içinde yavaşça yumuşar ve otlarla kaplı boş bir alandan birbirine bakan perili evler gibi, bedenleri sessizleşirdi. Sonra her zaman, ayrılmanın iğrençliğinin hafif duygusuyla, kendini onun içinden çıkartarak, ayağa kalkar, dikkatli bir şekilde bakmadan kaputu çıkartır ve arkası kadına dönük olarak odadan çıkar, sanki rüyadaymış gibi yürüyerek koridordan aşağıya, tuvalete doğru giderdi. Islak ve sıcak kaputun, uzaydan gelen pis bir şaka gibi, elinde durmasından nefret ederdi.

Dikkatli bir şekilde uzaklara bakarak kaputu tuvaletin klozetine atıp sifonu çeker ve o ana kadar kendini çok kötü hissederdi, sanki çok müstehcen bir şeyin parçasıymış gibi.

Penisini hâlâ ona bakmadan büyük bir özenle yıkar, sonra kadının kullanmasına izin vermediği özel havluyla kurulardı, çünkü onun yeniden siğil kapmasından korkuyordu, buna dayanamazdı.

Hayır, bu çok fazla olurdu.

Bu onun sonu olurdu.

Sonra yavaşça, rüya gibi, hâlâ bağlı ve tıkaçlı olarak onun çözmesini bekleyen Constance'ın yatmakta olduğu yere dönerdi; bu alışkanlık sayede hayatlarına devam edebiliyorlardı.

olaylar sonuçlanıyor

Bir gece tüm Logan ailesi, kız kardeşler dışında çünkü onlar yine başka bir yerdeydi, bir açık hava sinemasına gittiler. Anneleri yanlarında kocaman bir kurabiye çantası getirmişti. Bir filme gitmek onlar için az rastlanır bir şeydi. Görmeye gittikleri filmin bowling üzerine olduğunu zannediyorlardı ama Paul Newman'ın oynadığı bilardo hakkında bir film olduğu ortaya çıktı.

Logan kardeşler büyük hayal kırıklığına uğradılar, tamamen bilardo üzerine olan bir filmin, bowling hakkında olduğunu zannederek nasıl bir hata yaptıklarını düşündüler.

Suçu birbirlerine atmaya çalıştılar.

"Bu senin suçun," diye Logan kardeşlerden birisi, diğer Logan kardeşi suçladı.

"Sen bok çuvalısın!" verilen cevaptı.

"Annenizin önünde böyle konuşmayın," o ifadeye karşılık babalarının ani cevabıydı. Oğlu terbiyesizce konuşmadan önce park yerinde bir arabanın vitesini dinlemekteydi.

"Özür dilerim anne,” söylenen özürdü.

"Affedildin oğlum,” kabullenmeydi.

"Filmin bowling hakkında olduğunu sanmak gibi bir salaklığı nasıl yaptık," dedi kardeşlerden birisi, sesinde doruk noktasına çıkmış bir hayal kırıklığı vardı.

"Bunu unutalım. Olan oldu," dedi Logan baba. "Bir kurabiye daha ye. "

O bir Terazi burcuydu.

bowling kupalarının çalınışı

Filmin bowling hakkında olmaması, Logan kardeşlerin eve dönüş yolculuğunun oldukça sessiz geçmesine neden olmuştu. Kendilerini ihanete uğramış gibi hissettiler, çünkü özellikle Paul Newman'ın eğer isterse çok sıkı bir bowling filmi yapabileceğini biliyorlardı.

Eve girdiklerinde bowling kupaları gitmişti. Bu kadar basit. Dolap silinip süpürülmüştü. Bowling kupalarından tamamen arındırılmıştı. Dolap, yaşlı dişsiz bir adamın diş etine benziyordu.

Logan ailesi dolabın önünde bir yarım daire halinde gözlerine inanamayarak dikilmişlerdi. Rushmore Dağı'nın sessiz minyatürüydüler.

"BİRİSİ BOWLİNG KUPALARIMIZI ÇALMIŞ!!!" en sonunda, raylarda zıplayıp buzla kaplı bir nehre çarpıp anında görüş alanından çıkarak batan ve ardında dumanları tüten devasa bir delik bırakan bir lokomotif gibi, sessizliği parçaladı.

kadının bu dünyaya geri getirilişi

Bob, Constance'ın ağzından tıkacı çıkardı. Canını yakmamak için çok dikkatli davranıyordu. Kadın bunun nazik bir davranış olduğunu düşündü.

Yeşil gözleri yukarıya, ona doğru bakıyorlardı.

Tıkaç tükürüğü ile öyle ıslanmıştı ki sanki sahte bir beton gibiydi. Çok dikkatli bir şekilde onu ağzının oyuklarından çıkarttı. Kadının dili tıkacın baskısı yüzünden tamamen kullanışsız hale gelmişti ve adama yardımcı olamıyordu, bu yüzden orada yattı, her şeyi onun yapmasına izin verdi.

Tıkacın en son kısmını ağzından çıkartırken bir plop sesi ya da iç çekme sesi gibi bir ses çıktı. Tıkaç tamamen keçeleşmiş, sımsıkı olmuş, yumuşak, çok ıslak ve neredeyse tiksindirici bir hale gelmişti, onu hemen yatağa koydu, çünkü daha fazla dokunmak istemiyordu.

Tıkacı bırakırken bedeninden hafif bir titreme geçti.

Seks işlemi bittikten sonra, birleşmenin tümü ve bunun araçları adamı iğrendiriyordu. O işle ilgili bir bağlantısı olmasını istemiyordu ... bir dahaki sefere kadar.

Kadın bir çikolata yemenin zevkine varıyormuşçasına ağzını yavaşça kapattı. Sonra dili yavaşça dışarıya çıktı. Dili narin ve pembeydi; yavaşça, sanki daha önce hiç kullanılmamış gibi, beceriksiz bir şekilde dudaklarını yaladı.

Gözlerini kapattı.

Ellerini çözdü ve sonra hantalca ellerini arkasından çekerek kalçalarında dinlendirdi. Bileklerinde ipin baskısı yüzünden kırmızı ve beyaz şeritler oluşmuştu. Orada kıpırdamadan yatıyordu. Gözleri hâlâ kapalıydı. Dudaklarını yeniden yaladı.

Sonra gözleri yavaşça adamın bakışma doğru açıldı.

"Gel buraya bebeğim," dedi.

susuzluk

Yatakta birbirlerine sarılmış olarak yatıyor ve kendilerini çok kötü hissediyorlardı. Sevіştikten sonra kendilerini hep üzgün hissederlerdi ama çoğu zaman da üzgündüler zaten, her neyse, bu yüzden pek fazla bir şey fark etmiyordu; ama şimdi sıcaktılar ve üstlerinde hiçbir giysi olmadan birbirlerine dokunuyorlardı ve tutku, kendi başına belirgin bir şekilde, garip kuşların uçuşları veya karanlık bir kuş uçuşu gibi bedenlerinin üstünden henüz geçmişti.

Uzun bir süre bir şey konuşmadılar.

Constance, tıkırdayan bir saati andıran gece trafiğini dinlerken, Bob'u ve onu ne kadar çok sevdiğini, olaylara şimdi olduğu gibi daha ne kadar dayanabileceğini, Bob'un neden siğillerden kurtulamadığını, neden onun tedavisinde iki doktorun da başarısız olduğunu düşündü.

Her şeyin bir sonu olduğunu biliyordu.

Sonra bir bardak su düşündü.

Bob ise elbette *Yunan Antolojisi*'ni düşünüyordu.

"'Sen fazlasıyla korkak değilsin,' " diye aklında tekrarladı.

"Susadım," dedi Constance.

lokomotif kabarcığı

"AMAN, TANRIM! BOWLİNG KUPALARI GİTMİŞ!"

daha fazla *yunan antolojisi*

"Biraz daha *Yunan Antolojisi* dinlemek ister misin?" diye sordu Constance'a Bob. Kitabı elinde tutuyordu. 1928 Putman baskısı, Loeb Klasik Kütüphanesi'nin bir parçasıydı, koyu renkli kapağında altın harfler vardı. *Yunan Antolojisinin* üç cildine de sahipti ama her seferinde ancak birini bulabiliyordu. Evdeki bir gizem gibi kaybolup tekrar ortaya çıkıyorlardı.

Kitabın sayfaları zamanla sararmıştı ve kitapta, insanları belirli bir sebebi olmadan hüzünlendiren, o tozlu koku vardı. Terk edilmiş eski evlerdeki yıpranmış gölgelikler de belirli insanlar üzerinde aynı etkiyi yaratırlar.

"Evet," dedi. "Bu iyi olur," ama aslında *Yunan Antolojisi* umurunda bile değildi. Bütün istediği bir bardak suydu.

"Bir bardak su almama izin ver," dedi. "Susadım." Yataktan kalkmaya hazırlandı.

"Hayır, ben getiririm," dedi Bob. "Sen olduğun yerde kal."

Kitabı bıraktı, yataktan kalktı ve odadan çıktı. Kadın suyu kendisi almak istiyordu ama bir şey söyleyene kadar Bob gitmişti bile. Gerçekten susamıştı ve adamın beceriksizliğine inanmak istemiyordu.

Bir bardak suyu ne kadar sürede getireceğini düşündü, elbette, eğer mutfağa neden gittiğini hatırlayabilirse.

Constance haklıydı.

Geri dönene kadar on dakika geçti.

Çok susamış olduğundan dakikalar çok yavaş geçiyordu. O gece oldukça uzun bir süre tıkaçlanmıştı.

Constance yatakta duran kitaba baktı. Kitabı eline alacaktı ama kitaba ulaşmadan elini geri çekti. *Yunan Antolojisi'*nden nefret ederdi çünkü onları saran mutsuzluğun en büyük sebebiydi. Bu eski şiir kitabı onun için siğillerin bir işaretiydi.

Kitabı pencereden atmak için ani bir zorunluluk hissetti, gece trafiğinin ortasına düşmesini izleyecekti, sonra kitap aklında havada yere düşüyorken, anında fikrini değiştirdi.

Düşüncelerini Bob’u mutfakta neyin alıkoyduğuna yönlendirdi. Normalde, bir bardak su basit bir şeydi. Tekrar hüzünlendi.

On dakika geçti.

Constance yataktan çıkmaya yeltendi, sonra Bob’un koridordan yukarıya doğru geldiğini duydu, öylece olduğu yerde kaldı ve bekleyişin son saniyelerini de tamamladı.

"İşte," dedi Bob gülerek. Elinde bir sandviç vardı. "Güzel bir fındık ezmesi ve üstünde çilek reçeli olan bir sandviç. Bu senin açlığını gidermeli."

Bob, Constance'a sandviçi uzattı.

Kadın sandviçe gözlerini dikti.

logan kardeşler ant içti

Bowling kupalarının çalındığı akşam hiç yoktan bir yıldırım ve gök gürlemesi fırtınası koptu. Logan kardeşler inanmayan gözlerle boş dolaba baktılar, gök gürlemesi ve yıldırım tepelerinde bowling lobutları gibi çatırdadı, çılgın bir bowling topu gibi, gökyüzünü sıçrattı.

Fırtına mükemmel bir 300 oyundu.

Boş dolaba bakarken nefret kanlarına girdi. Kupaları kim çaldıysa arkada bir tane bile bırakma nezaketini göstermemişti. Ne biçim piçlerdi bunlar!!! Ve şimdi kendilerini insan kanunlarının dışına çıkarmışlardı.

Logan kardeşler öç almak için ant içtiler.

Anneleri aile İncilini elinde tutarken Logan kardeşler, çalman kupaları bulmak ve onları ait oldukları yere, ne kadar uzun sürerse sürsün ve ne kadar yoksulluk çekerlerse çeksinler, ebeveynlerinin evindeki o meşe dolaba geri getirmek için hiçbir şeye acımayacaklarına ant içtiler.

Fırtına evi sarstı.

Anneleri elinde İncil ağlıyordu.

Babalan yere bakıp, şu an bir vites üzerinde çalışmış olmayı umut ediyordu.

Logan kız kardeşler yine başka yerdeydiler, daha önce yedi defa yapmış oldukları şeyi beraber tekrar yapıyorlardı. Eğer *Guinness Dünya Rekorlar Kitabı'nda* yaptıklarına dair bir bölüm olsaydı, rekoru onlar alırlardı.

Babaları hayatın bir vites kadar basit olmasını diliyordu.

Çok yazık.

batı’nın gerilemesi sırasında tipik bir california odası

Elli ya da daha fazla bowling kupası ve büyük kartonpiyerden kuş, bir odada oldukça geniş bir yer kaplardı, nitekim San Francisco'da bir yerde, bir dairenin salonunda dururlarken de öyle oldu.

Ayrıca odada iki sandalye, bir kanepe, bir pikap ve çalışmayan bir televizyon seti vardı, ama Willard ve onun bowling kupaları onları neredeyse görünmez bir hale sokmuşlardı, sanki oda Willard ve onun bowling kupaları dışında boş gibiydi.

Kişilik, işte böyle olur.

Yabancılar odaya girer ve "Aman Tanrım, bu ne?" derlerdi, Willard ve onun bowling kupalarını işaret ederek.

"Bu Willard ve onun bowling kupaları," her zaman aldıkları cevaptı.

"Willard ve onun nesi?"

"Bowling kupaları."

"Bowling kupaları mı demek istiyorsunuz?"

"Evet, bowling kupaları. "

"Onun kupalarla ne işi var?"

"Neden olmasın?"

“bütün kuşların ötüşlerini biliyorum”

Constance, fındık ezmeli çilek reçelli sandviçini yerken, Bob da *Yunan Antolojisi*'nden biraz daha okudu, Constance'ın buna dayanamadığını bilmeyerek, her ne kadar şiirler güzel, etkili ve akıllıca olsalar bile. Bu Constance için sadece siğillerin bir gölgesiydi.

"Bütün kuşların Ötüşlerini biliyorum," diye okudu, yatakta çırılçıplak uzanmış, kitabı elinde tutarak. Hâlâ üstlerine bir şey giymemişlerdi. İkisinin de güzel bedenleri vardı.

"Güzel değil mi?" dedi Bob. "Bir şiirden geriye kalan sadece bu. Gerisine ne olduğunu merak ediyorum. İki bin yılda o kadar çok şey olabilir ki. Savaşlar ve bilirsin, buna benzer birçok şey. Geçip giden veba, ülkeler ve bir uygarlık. Çok güzel bir şiir olmalıymış."

Constance sandviçinden bir ısırık daha aldı. İçecek bir şey almamıştı ve hâlâ çok susamış durumdaydı; oturup fındık ezmeli çilek reçelli bir sandviç yiyordu.

Sandviçi neden yediğini bilmiyordu. Bir bardak su yerine ona sandviçi getirdiğinden beri hiçbir şey pek fark etmiyordu.

"Sandviçini beğendin mi?" diye sordu Bob.

Constance başını salladı.

telefon cevaplama alıştırması

Logan kardeşler küçük otel odalarında telefonun çalmasını beklediler, kupalarının nerede olduğunu söyleyecek olan 3,000 dolarlık telefonun.

Çizgi-roman-okuyan Logan kardeş kitabını henüz bitirmişti. Başka ne yapabileceğini bilemiyordu ve bu yüzden bir süre duvar kâğıdına baktı. Telefonun çalmasını umut ediyordu. Sonra duvar kâğıdına bakmaktan sıkıldı ve çizgi romandaki reklamlara bakmaya başladı. Tekrar merhem reklamında duraksadı. Reklam onu meraklandırmıştı.

Bira-içen Logan kardeş birasını bitirmişti. Bu onun son birasıydı, bir tane daha olmasını umut ediyordu. Bowling kupaları çalındığından beri oldukça sıkı bir bira içicisi olmuştu. Daha fazla bira içmek için dışarıya çıkmak istiyordu ama bununla ilgili hiçbir şey söyleyemedi. Kardeşleri hiçbir zaman onun bira içmesini onaylamıyorlardı, az önce bitirdiği birası olduğu için bile şanslıydı. Telefon çaldığında onun ayık olmasını istiyorlardı çünkü o gece yapacakları çok ciddi bir görevleri vardı.

Volta-atan Logan kardeş şimdi kardeşinin yanında yatakta oturuyordu. Küçücük odada volta atmaktan yorulmuştu. Ayrıca tabancayı da bir çantaya koymuştu. Telefona baktı. Kısa bir süre sonra çalacak ve üç uzun yıl süren araştırma sona erecekti. Sağ elini birkaç defa açtı, kapattı. Bunu kardeşlerinin göremeyeceği bir şekilde yaptı. Telefona nasıl cevap vereceğinin alıştırmasını yapıyordu.

araştırma başladı

Bowling kupalarının çalındığı akşam, Logan kardeşler antlarını içtikten sonra, kasabada yaklaşık bir ay daha kaldılar, bowling kupalarını arıyorlardı ama kaybolmalarına veya nerede olabileceklerine dair tek bir ipucu bile bulamadılar. Kasabanın altını üstüne getirdiler ama hiçbir faydası olmadı. Sanki bowling kupaları dünyanın yüzeyinden kaybolmuş gibiydi.

Yerel gazeteye göze çarpan bir ilan verdiler, bowling kupalarını geri getirene hiçbir soru sormadan büyük bir ödül vaad ediyorlardı. İlan LÜTFEN sözcüğüyle bitiyordu ama aldıkları tek şey sonuçsuz ve hiçbir şey elde edilemeyen telefonlardı. Garip telefonlar da alıyorlardı.

"Alo, birkaç çalınmış bowling kupası için ödül vaad eden ilanı gazeteye veren siz misiniz?"

"Evet, biziz."

"O zaman dikkatle dinleyin. O bowling kupalarını çalan benim ve onlara karşılık 5,000 dolarlık fidye istiyorum ve eğer FBI'ı ararsanız kupaların hepsini eritirim. Bunu anladınız mı?"

"Kimsin sen?" diye sordu hayrete düşmüş bir Logan kardeş.

"Kim olduğuma boş ver. Sadece dinlemeye devam et. Bir sonraki adımınızın ne olacağına dair benden açıklayıcı bir not alacaksınız. Unutmayın, bowling kupaları için 5,000 dolar istiyorum ve eğer kendiniz ve kupalar için neyin iyi olduğunu biliyorsanız sakın FBI'ı aramayın. "

"Ne?" diye cevapladı Logan kardeş. "Kimsin sen?"

Sonra *klik*...

Telefonu kapattı.

Not hiçbir zaman gelmedi ve Logan kardeşler bir daha o heriften hiçbir ses duymadılar.

Bir keresinde, veremin son aşamasındaymış gibi sesi gelen bir nefesle karşı karşıya kaldılar, gerçek bir ölüm takırdaması.

Hhhhhhhhhhhhhhhhhhhh (Öksürük)

"Kimsin sen?"

middle fork, colorado

Bowling kupalarının çalınmasından bir ay sonra Logan kardeşler, bowling kupalarının başka bir yere götürüldüğüne kanaat getirdiler, nerede olduklarına dair en ufak bir fikirleri yoktu ama, bunu bulmak ta onlara kalıyordu.

Amerika çok büyük bir yerdi ve karşılaştırıldığında bowling kupaları çok küçüktü.

Logan kardeşler kasabada oturup bir şey olmasını bekleyemeyeceklerini biliyorlardı çünkü bu durumda hiçbir şey olmayacaktı ve hiçbir zaman bowling kupalarını bulamayacaklardı.

Kupaları sonsuza kadar kayıp olacaktı.

Logan kardeşler kasabadan ayrılmak için planlar yapmaya başladılar. Logan kardeşlerin nereye gideceklerine dair en ufak bir fikirleri bile yoktu ama, eğer kupaları bulacaklarsa mutlaka bir yere gitmeleri gerekiyordu.

Ayrılacakları günden bir gün önce, nereye gideceklerini bilmiyorlardı ama herhangi bir yerden bir başlangıç yapacaklardı, birisi onları telefonla aradı ve bowling kupalarının Middle Fork, Colorado'da olabileceğini düşündüğünü söyledi.

Telefona bakan Logan kardeş, sağ ol dedi.

Kardeşler bir harita alıp Middle Fork, Colorado'nun nerede olduğuna baktılar. Kasaba Kayalık Dağları'nın içinde yaklaşık bin mil uzaktaydı. Uzun bir süre sessizce haritaya baktılar.

En sonunda, diğer kardeşlerden birisi konuştu. "Bu bir başlangıç," dedi.

logan elvedası

Ertesi gün annelerine hoşça kal dediler, anneleri arkalarından çok ağladı. Kız kardeşlerine de hoşça kal demek istediler ama bunu yapamazlardı, çünkü onlar, yine, önceden yedi kez daha oldukları yerdeydiler. Şimdiye dek, bir tür dünya rekoru kırmış olmalıydılar. O yer bowling kupalarının olabileceği yerden yüz mil ters yöndeydi, böylece . . . Kardeşlerini başka zaman da görebilirlerdi. Belki o zamana dek kupaları bulurlar ve bu hoş bir olay olurdu, tıpkı kupalarının dolapta olduğu günler gibi.

Kupaların çalındığı günün ertesi günü Logan kardeşler işlerinden ayrılmışlardı, böylece tüm vakitlerini onları aramaya ayırabileceklerdi ama kupaların Middle Fork, Colorado'da olduğunu söyleyen telefona kadar izledikleri bu yolda hayal kırıklığına uğramışlardı.

Logan kardeşler, daha önce yeni kazanılmış kupaları bowling salonlarından dolaplarına taşımış olan arabalarının bagajına üç bavul koydular. Bir zamanlar araba mutlu Logan kardeşlerle doluydu. Şu an arabaya binen Logan kardeşler önceki Logan kardeşlere hiç benzemiyorlardı.

Hepsi arabanın ön koltuğunda oturdu çünkü arka koltuk kek, kurabiye ve turtayla doluydu. Araba yavaşça uzaklaştı. Bildikleri tek evin ön verandasından anneleri yaşlı gözlerle onlara el salladı.

Gelecekleri, Amerika ve araştırmayla dolu üç uzun yıl, adım adım oluşan karakter çöküntüsü, saygınlıktan ve kişisel gururdan yavaş yavaş uzaklaşmaktı. Üç yıl içerisinde her zaman küçümsedikleri kişilere benzemişlerdi.

Babalarının vitesler üzerine çalıştığı garaja doğru gittiler. Arabadan inmediler çünkü bir an önce yola çıkmak için sabırsızlanıyorlardı.

Babaları elinde bir İngiliz anahtarıyla arabanın yanında dikildi. Onlara ne söyleyeceğini bilmiyordu. İnsanlarla konuşmakta oldukça zorluk çekerdi. Bazen insanların vites olmasını umut ederdi. Böylece onlarla daha iyi anlaşabilirdi. Oğulları orada oturmuş çok suratsız görünüyorlardı. Tıraş olmayı unutmuşlardı. Oysa hep çok temiz görünürler, bowling kupaları çalınmadan önce her gün tıraş olurlardı.

O zamandan beri görüntüleri gittikçe kötüleşiyordu ve bu durum çok serkeş ve saygısız görünene kadar devam edecekti, dürüst insanların onları görünce çok sinirlendikleri bir insan türü olup çıkmışlardı.

"Siz çocuklar bowling kupalarının peşine gidiyorsunuz galiba," dedi babaları.

Kardeşler kafa salladılar.

"Pekâlâ, iyi şanslar," dedi babaları ve bekleyen bir vites için garaja geri döndü.

Logan kardeşler uzaklaştılar.

greta garbo ve willard

Üç yıl sonra San Francisco'da, filmden döndükten hemen sonra Patricia, John'a, "Greta Garbo, Willard'dan hoşlanır mıydı sence?" diye sordu.

Willard'ın bowling kupalarına hükmettiği odada bir kanepenin üstünde oturmuş, soğuk, beyaz şarap içiyorlardı. Bazen Willard'ın yüzündeki ifade farklı olurdu. Şimdi biraz endişeli görünüyordu, sanki hoşlanmayacağı bir şey olacakmış gibi.

Willard'ın yüz ifadesini değiştirebilme yeteneği, rüyasından uyandıktan sonra Willard'ı yaratan sanatçıyla ilgili bir şeydi.

Willard bir şekilde kuş *Mona Lisa*'ya benziyordu.

"Belki de," dedi John. "Söyleyemezsin. Willard elde edilmek istenen bir tat. "

"Bence Greta Garbo, Willard'dan hoşlanırdı," dedi Pat.

Pat ve John, Willard'ın yüzündeki endişeli ifadeyi fark etmediler. Şarabın tadını çıkartıyor ve başka şeyler düşünüyorlardı, bu yüzden Willard onlar için eski iyi Willard ve onun bowling kupalarıydı.

"Greta Garbo kaç yaşında?" diye sordu John.

"Altmış sekiz galiba," dedi Pat. "Yanılıyor olabilirim. Biraz daha yaşlı veya daha genç olabilir ama altmışlarında."

"Willard kaç yaşında?"

"Bilemiyorum. Üç veya dört yaşında," dedi Pat.

"Greta Garbo'nun Willard için biraz yaşlı olduğunu düşünmüyor musun?" dedi John.

"Hayır, bence iyi arkadaş olabilirler. "

"Greta Garbo yalnızlığı seven birisi," dedi John. "Bunu hatırla. Ve Willard bowling kupalarına çok düşkündür."

"Bu inkâr edilemez," dedi Pat.

oyun bitti

"John ve Pat filmden döndüler," dedi Constance. Sandviçini bitirmiş giyiniyordu. Bob, *Yunan Antolojisi*'nden okumayı bırakmış, yatakta oturup kadını izliyordu. Onun giyinmesini izlemekten hoşlanırdı. Kendisi daha giyinmeye başlamamıştı bile.

"Nereden biliyorsun?" dedi.

"Alt katta dolaştıklarını duyabiliyorum," dedi Constance.

Patricia ve John evlerine girdiklerinde çok ses çıkartırlar ve bu ses duvarlardan yukarıya geçerdi. Sesi duymak çok kolaydı. Bob artık dinlemiyordu, penisine siğiller bulaşmadan önce bu gürültüden sürekli şikâyet ederdi, "İyi insanlar ama kahrolasılar çok ses çıkartıyorlar!" Şimdi ise bu konu hakkında hiçbir şey söylemiyordu.

"Bir Greta Garbo filmi izlemeye gittiler," dedi Constance üstüne bir elbise geçirirken. "Onlar sıkı bir Greta Garbo hayranı."

"Ne?" dedi Bob.

"Bu güzel bir sandviçti," dedi Constance.

"Çok tatlı görünüyorsun," dedi Bob.

Gerçekten öyle de görünüyordu.

"Teşekkür ederim," dedi Constance ve sarı saçları omuzlarının üzerine düşecek şekilde başını savurdu. Elbise dolabına doğru gitti, bir tarak alıp aynanın karşısında saçını taramaya başladı.

Elbisenin kolları kısaydı. Bileklerindeki ip izleri görünüyordu. İzler kırmızıydı, elbisenin kenar şeridi gibi. Çok aykırı görünüyorlardı.

Bob giyindi.

Sonra yatağın üstünde duran ipleri topladı, koridordaki dolabın rafına koydu. Aslında, ipleri o rafta duran bir battaniyenin altına saklardı. Onlardan utanıyordu, ama ipleri Constance'ın üzerinde kullanmaktan da kendini alamıyordu. Olayların daha farklı olmasını umut etse de öyle olmuyorlardı. Siğillerden sonra her şey aynı kaldı.

Belki önümüzdeki hafta değişeceklerdi.

Bunu gerçekten umut ediyordu Bob.

Günler geçtikçe, haftalar geçtikçe, aylar geçtikçe böyle olmasını umut ediyordu.

Tıkacı unutmuştu, onu almak için yatak odasına geri döndü. Constance saçlarını taramayı bitirmişti. Bob odaya geri dönünce Constance bir şey söylemek için döndü ama sadece tıkacı almak için geldiğini görünce söylemek istediği şeyi söylemeden saçlarını tekrar taramaya başladı.

Bob tıkacı banyoya götürdü. Elinde yarattığı duygudan hoşlanmamıştı. Tıkaç, kadının tükürüğünden sırılsıklamdı. Kulakları utancından kızarmıştı. Tıkaç elinde olmadığı zaman çok mutlu olacaktı. Tıkacı kadının ağzından çıkarttığında sıcak ve ıslaktı, şimdiyse soğuk ve ıslak. Bu da kendini iyi hissetmesini sağlayamamıştı.

Bob tıkacı banyodaki kirli çamaşır sepetine koydu. Aslında, utancından tıkacı kirli çamaşırların içine saklamıştı.

Sonra ellerini sanki bir tür dışkıya bulaşmış gibi çok dikkatlice sabunla yıkadı. Uzun bir süre ellerini yıkadı.

Constance yatak odasından çıktı ve koridor boyunca Bob’un tamamen tertemiz olan ellerini tekrar tekrar yıkadığı banyonun açık kapısının önünden geçerek ilerledi. Adam ellerini yıkamakla o kadar meşguldü ki yanından geçerken kadını fark etmedi bile.

Mutfağa gidip kendine bir bardak su aldı.

Bob ellerini kuruladı.

Constance'a bakmak için yatak odasına geri döndü.

Orada değildi.

"Neredesin?" diye bağırdı koridor boyunca Bob.

"Burda, mutfaktayım. "

merhem

En sonunda, Logan kardeş daha fazla dayanamadı. "Dışarıya çıkıp bir bira daha alacağım," dedi. "Bu bekleyiş beni susattı. Bir dakika içerisinde geri dönerim. Hemen köşede açık olan bir dükkân var." Ayağa kalkmaya başladı. Dışarıya çıkma numarasını yutturabileceğini zannediyordu.

"Hayır," dedi, birkaç saniye öncesine kadar, telefonun çalıp yabancı bir sesin bowling kupalarının nerde olduğunu söyleyecek olan telefonu cevaplama alıştırmaları yapan, diğer Logan kardeş. Yabancı ses ona bowling kupalarının nerede olduğunu söyledikten sonra ilk söyleyeceği kelimeleri şimdiden biliyordu. "Eğer yalan söylüyorsan, sen ölüsün," olacaktı bu kelimeler.

"Niye ki?" dedi bira-içen Logan kardeş. Niye sözcüğünü bir külah dondurma veya başka bir şey için terslenen bir çocuk gibi söyledi. Bira-içenin sesi hafif ağlamaklıydı. Bu sesin ondan çıkması çok garipti çünkü çok sert görünüyordu ... gerçek bir kanundışı gibi.

"Çünkü ben öyle diyorum," kardeşinin cevabıydı. O büyük olan kardeşti ve bir karar aldıktan sonra açıklama yapmaktan hoşlanmazdı. O kapandı dediğinde olay kapanırdı.

Bira-içen, bira için yalvarır gibi bir şey söylemeye başlamıştı ama bunun boşuna olduğunu biliyordu, bu yüzden sesini kesti. Onun yerine dediği, "Keşke şu kahrolası telefon çalmış olsaydı," oldu ve bunda çocuksu bir ağlama yoktu. Bu sefer sesi görünüşüne uygun bir şekilde çıkmıştı.

Bu tartışma gerçekleşirken çizgi-roman-okuyan kardeş kafasını merhem reklamından kaldırma gereğini bile duymadı. Çocukken neden hiç merhem satmadığını düşündü. Para kazanmanın gerçekten ilginç bir yolu gibi göründü bu ona.

inekler

Üç yıl önce bowling kupaları Colorado'da değildi.

Bu, onlar için, en sonunda 123 nüfuslu o küçük kasabaya gelene dek, yüz millerce düzlük ve dağların arasından geçilen uzun bir yolculuk olmuştu. Telefonda onlara verilen adrese gittiler ama orada ne sokak ne de ev bulabildiler, sadece kasabanın köşesinde üstünde ineklerin otladığı yeşil bir alan vardı.

İnekler otlamayı bırakıp Logan kardeşlere baktılar.

alt daire

Great Garbo ve Willard arasındaki olası bir arkadaşlık üzerine konuştuktan ve birer kadeh şarap içtikten sonra, Patricia ve John biraz erken olmasına rağmen yatağa gitmeye karar verdiler. Saat onu yirmi geçiyordu. Normalde gece yarısına doğru yatarlardı. John yatakta bir süre Johnny Carson şovu izlemeyi severdi. Onun uyumasına yardımcı olduğunu söylüyordu. Bu Patricia için hiçbir farklılık yaratmıyordu çünkü kafasını yastığa koyar koymaz uyurdu.

Patricia ve John erken yatmaya karar verdiklerinde farklı isteklerde olduklarını bilmiyorlardı.

Adam, yorgundu ve uyumak istiyordu.

Kadın, yorgun değildi ve sevişmek istiyordu.

Willard'a iyi akşamlar dediler ve salondan çıktılar.

“Bowling kupalarını unutma," dedi Pat.

"İyi geceler, bowling kupaları," dedi John ışığı kapatırken, ardından her zaman olması gerektiği gibi Willard ve bowling kupalarını baş başa bırakarak çıktı.

Patricia ve John giysilerini çıkartıp yatağa girdikten sonra aralarındaki romantik farklılığı keşfettiler.

Patricia, John'a sarıldı, iyi geceler öpücüğünden farklı olarak ona dokundu. John çok, *çok* yorgundu.

Onu umursamamaya çalıştı, vermeye çalıştığı mesajı anlaması umuduyla. Kadın mesajı anlamadı. Adam yatağın öbür tarafına yuvarlandı. Kadın da onu takip etti.

En sonunda, "çok yorgunum," dedi John.

"Greata Garbo olduğumu hayal edebilirsin," dedi Pat. "Bundan hoşlanır mısın? Beni Greta Garbo olarak düşünmekten. Haydi. Ben Greta Garbo'yum ve seni istiyorum," diye erotik bir şekilde fısıldadı kulağına.

"Hâlâ çok yorgunum," dedi John. "Ve bu Greta Garbo veya sana karşı olan bir şey değil."

"Emin misin?" diye sordu Pat, penisini ilgisini çekecek şekilde elinde tutarak.

"Eminim," dedi John, Pat'in elini sanki bir sivrisinekmiş gibi iterek.

Patricia pes etti. Sırtüstü yatıp karanlık tavana bakmaya başladı. "Keşke Willard'ın bir penisi olsaydı," dedi.

"Sen onun tipi değilsin," dedi John.

"Bununla ne kastediyorsun?" dedi Patricia, adamın sırtını görecek şekilde dönerek.

"Sen bir bowling kupası değilsin," dedi John.

sandviç

"Aç mısın?" diye sordu Bob, Constance'a.

Kadın mutfak masasında oturuyor, elindeki bir dergiyi öylesine karıştırıyordu.

"Hayır," dedi. "Daha yeni bir sandviç yedim. "

süper yarış

Patricia, John’u başka bir şekilde tahrik etmeye karar verdi. Espri anlayışı üstünde çalışacaktı. John, bazen esprili havadayken azardı. Nedenini bilmiyordu ama bunu kullanmaktan şikâyetçi değildi. Patricia yirmi beş yaşındaydı, sekse düşkündü. John da sekse düşkündü ama sadece bu gece çok yorgundu.

"Benim bir bowling kupası olmadığımı nerden biliyorsun? Bazen bana aynı bir kupaymışım gibi davranıyorsun," dedi Patricia, John’un sırtını incelikle gıdıklayan çok seksi bir tonla.

"Bununla neyi kastediyorsun?" dedi John uykulu bir şekilde.

"Ne demek istediğimi biliyorsun."

"Hayır, bilmiyorum."

Patricia elini sıcak bir gölge gibi John’un kıçına yaklaştırdı. Neredeyse dokunacaktı ama adam bunu hissetti.

"Ne yapıyorsun?" dedi. Eli yeniden itecekti ama bir şekilde bunu yapamadı.

"Benimle ilk tanıştığında neden zamanla bir kupa gibi davranacağını söylemedin bana?" Sesinin kısık sıcaklığı John'un omurgasından aşağıya bir titreme yolladı. Bu arada adam, karanlıkta hafifçe gülümsüyordu. Onun gülümsediğini Pat görmedi ama bir yerlere vardığını hissediyordu. Uzun süreçte hiçbir şey değişmemişti.

"Sana hiçbir zaman bir bowling kupası gibi davranmadım," dedi John.

"Bunu kanıtla koca oğlan," dedi Patricia, eli hassas bir şekilde John'un kıçının üstünden bacak aralığına doğru kayarken.

"Bunu yapma," dedi John, ama onu durdurmaya çalışmadı.

"Düz beni, koca oğlan," dedi Pat. Sesi adamın sırtında bir bal gibiydi, bu arada eli neşeyle yoluna devam ediyordu.

"Uykum var," dedi John karanlıkta gülümseyerek. "Acı bana."

"Bowling kupalarının acıma duygusu yoktur," dedi Pat, eli hedefe ulaşarak.

Adamın gülümsemesi şimdi görünmez bir sırıtışa dönmüştü.

"Willard'a ne olacak?" dedi John. "Kıskanacak."

"Ona söyleyecek misin?"

"Hayır," dedi John, yüzünde büyük bir gülümsemeyle.

"Pekâlâ," dedi Patricia. "Sen söylemezsen ben de söylemem ve Willard'ın bilmediği bir şey onu üzmez."

"Ya Willard anlarsa? O zaman ne olacak?" dedi John.

"O aşamaya geldiğimizde düşünürüz bunu," dedi Patricia.

"Kendinden oldukça eminsin," dedi John.

"Biz bowling kupaları süper yarışlarız," dedi Patricia. "Bunu hâlâ fark edemedin mi?"

biraz merhem konuşması

Logan kardeşlerin beklediği bakımsız, küçük otel odasına, gerilim ve can sıkıntısı hakimdi. Uzun süreden beri birbirleriyle konuşmadan sadece oturuyorlardı. Sinirlenmiş olan bira-içen Logan kardeş kendisine üzülüyordu. Neden bir bira daha içemiyordu? Bu ne gibi bir farklılık getirecekti? Eğer bowling kupaları hiç çalınmamış olsaydı o zaman o da bu kahrolası otel odasında birasız oturuyor olmayacaktı.

Bira isteğini geri çeviren büyük ağabeyinin eli telefonun yanındaki masada duruyordu. Sırayla önce sağ eline sonra da telefona bakıyordu.

Çizgi-roman-okuyan Logan kardeş hâlâ merhem reklamından dolayı hayretler içerisindeydi. "Hey," dedi, çizgi romandan kafasını kaldırıp kardeşlerine bakarak.

"Ne var?" dedi isteği geri çevrilmiş bira-içen Logan kardeş.

"Evet, ne istiyorsun?" dedi telefonun yanındaki.

"Biz çocukken neden hiç merhem satmadık?"

"Ne tür merhem?" dedi telefon Logan.

"İşte bilirsin, kesikler ve yanıklar için. Merhem."

"Bu merhemi nereden alacaktık ve nerede satacaktık ki?" dedi telefon Logan. Şimdi gerçekten, yatakta dik oturmuş kucağında çizgi roman olan kardeşine bakıyordu.

"Bu çizgi romandan alabilir, mahallemizin civarındaki komşulara satabilirdik."

Bira-içen Logan kardeş hiç istemediği kadar bira içmek istiyordu şimdi. Dudağını şapırdattı. Ağzıyla hayali bir birayı tadabiliyordu.

"Ya hiç merhem almak istemezlerse? O zaman merhemle ne yapardık?" dedi telefon Logan.

"Bu çizgi romanda insanların merhem almak istediklerini yazıyor. Birçok insan." Merhem satın alan insanların çizgi romandaki resmini kardeşine göstermeye çalıştı.

"O çizgi roman tamamen pislik," dedi telefon Logan, merhem alan insanların resmini hiç önemsemeden. "İnsanlar merhemi çocuklardan satın almaz. Bunu eczanelerden satın alırlar. Eğer bir yanığın olsaydı salak bir çocuktan merhem satın alır mıydın? Hayır, eczaneye giderdin. İşte oradan merhem alırdın."

"Ama burada öyle yazıyor -" dedi çizgi-roman-okuyan Logan hâlâ ısrar ederek. Merhem reklamı hakkında oldukça kafa yormuştu.

"Merhemin içinde ne olduğunu bile bilmiyorsun. Biliyor musun? Haydi söyle biliyor musun?"

"Hayır, ama -"

ZZZZZZZZZZZZZZIIIIIIIIIIIIIIIIIRRRRRRRRRR

Telefon çaldı.

!!!

“kötü zamanların üstüne çökmek”

"Pekâlâ, aç değilsen, ben bir şeyler yemeyi düşünüyorum," dedi Bob. "Gerçekten açım. Neden, bilmiyorum."

"Belki sadece açsındır," dedi Constance.

"Tamam bu işte," dedi Bob. "Kesinlikle bu işte. "

Mutfak masasında oturan Constance'a doğru baktı. Sonra gözlerini uzağa odakladı. Bileklerindeki ip izlerini görmekten hoşlanmıyordu.

"Gidip buzdolabında ne var bir bakayım," dedi Bob.

"Bu iyi bir fikir," dedi Constance hiç düşünmeden.

Bob, buzdolabının kapısını açtı ve içine baktı. Kısa bir süre sonra Constance, Bob’un hâlâ orada dikilmiş kapı açık içeriye bakmakta olduğunu fark etti, adamın ne yapacağını unuttuğunu biliyordu. Aç olduğunu, buzdolabına yiyecek bir şey var mı diye baktığını unutmuştu, durumu ona nazikçe hatırlattı.

"Yemek istediğin bir şey görebiliyor musun orada?"

Sözleri adamı uyandırdı.

Neden orada olduğunu tamamen unutmuştu.

Biraz spagetti sosu gördü.

"Bu spagetti sosunu ısıtacağım," dedi spagetti sos tabağını buzdolabından çıkartıp kapağı kapatarak.

Kadın, spagetti sosunu tabaktan tavaya boşaltmayı, ocağa koymayı, ocağın gazını açmayı hatırladığına emin olmak için adamı izledi. Adamın bütün bunları yaptığına emin olduğunda, masadan kalktı ve mutfaktan dışarıya yöneldi.

"Nereye gidiyorsun?" diye sordu Bob.

"Salona," dedi Constance. "Pikaba bir şeyler koymayı düşünüyorum. Dinlemek istediğin bir şey var mı?"

"Hayır," dedi. "Ne çalmak istiyorsan onu çal. Ben ne çalarsa dinlerim."

"Tamam."

Constance salona gitti.

Rahat mobilyalar ve iyi bakılan bitkilerle, mutluluk ve yaratıcılıkla dekore edilmiş büyük, sıcak görünüşlü bir evleri vardı.

Evlerine bakarak yatak odasında neler olup bittiğini söylemek mümkün değildi: adamın sakar sadizmi. İçindeki çoğu işi Constance yaptığı için çok kadınsı ve sağlıklı görünen bir odaydı. Koridor dolabının raflarının içindeki battaniyelerin altında bir ip saklı olduğunu, yatak odasındaki oldukça hoş mendil ve eşarpların işe yaramayan tıkaçlar olarak kullanıldıklarım kim bilebilirdi.

Ayrıca, yatak odasında Bob'un penisindeki siğilleri iyileştirmek için kullandığı ilaç şişeleri saklıydı ama siğiller asla iyileşmiyordu. Adam şişeleri bir kutu içerisinde dolapta saklıyordu. Sanki kutuda polisin aradığı bir şey varmış gibi üstünde yığınlar vardı.

Sonra elbette dolapta çoraplarının altına saklanmış, her zaman satın almaktan nefret ettiği, satın aldığında kendini kötü hissettiren, kulaklarını utangaçlıktan kızartan kaputları vardı, kaputları satın aldığı kişinin yüzüne kesinlikle bakamazdı. Her seferinde uzaklara bakardı.

Kaputları satın alacağı elemanın kadın olmaması için eczaneyi önceden kontrol ederdi. Sadece erkeklerden satın alırdı. Bob bazen daha da ileri gidip kaputları alırken dükkânda hiçbir kadın olmamasına özen gösterirdi. Kaputlar onun için müstehcenliğe dalmak gibiydi.

Bob spagetti sosunun kaynamasını izledi. Yüzeyde yavaşça kırmızı baloncuklar oluştu. Constance'in salonda ne yaptığını merak etti.

Mutfakları büyük ve sıcak bir ortama sahipti, büyüyen yeşil şeylerle doluydu. Adam ve kadın büyüyen yeşil şeyleri severlerdi.

Sonra salondan gelen müziğin sesini duydu.

Bach.

Bob, Bach'tan hoşlanırdı.

Constance'in pikaba bir şeyler koyması güzeldi.

Constance'in mutfağa geri dönmesini bekledi. Geri dönmedi, adam spagetti sosunu karıştırmaya devam etti.

Evet, o evde neler olup bittiğini bilmeye imkân yoktu. Hiç kimse bilmiyordu. Yaklaşık bir yıldan beri siğilleri olmasına rağmen adam hiç kimseye bunu söylemedi, en iyi arkadaşlarına bile.

Siğiller onun sürgünü ve zindanıydı.

Arkadaşları onun için endişeleniyorlardı çünkü o iyi biriydi. Ayrıca sürekli *Yunan Antolojisi*'ni okumasından oldukça rahatsız oluyorlardı.

logan heykelleri

ZZZZZZZIIIIIIIIIIIIIIIIIIIIRRRRRRRRRRRRRR

! ! ! ! !

ZZZZZZZIIIIIIIIIIIIIIIIIIIIRRRRRRRRRRRRRR

! ! ! ! !

ZZZZZZZIIIIIIIIIIIIIIIIIIIIRRRRRRRRRRRRRR

! ! ! ! !

Logan kardeşler oracıkta oturup telefonu izlediler. Hiçbirisi bir milim bile kımıldamadı. Onlar, Logan kardeşlerin heykelleriydiler. Şimdi, tüm o yılların ardından, en sonunda telefon çalıyor ve ne yapacaklarını bilemiyorlardı.

Şu ana kadar telefon cevaplama alıştırmaları yapan Logan kardeş aralarında en âciziydi. Eli telefonun yanında bir mermer gibi duruyordu.

ZZZZZZZIIIIIIIIIIIIIIIIIIIIRRRRRRRRRRRRRR

! ! ! ! !

ZZZZZZZIIIIIIIIIIIIIIIIIIIIRRRRRRRRRRRRRR

! ! ! ! !

ZZZZZZZIIIIIIIIIIIIIIIIIIIIRRRRRRRRRRRRRR

! ! ! ! !

ZZZZZZZIIIIIIIIIIIIIIIIIIIIRRRRRRRRRRRRRR

! ! ! ! !

spagetti

Constance mutfağa geri döndüğünde Bob yemek yiyordu. Yaklaşık on dakikalığına gitmişti. Bob sosu birkaç ekmek diliminin üstüne dökmüştü. "Nerelerdeydin?" dedi.

"Salondaydım," dedi Constance.

"Yaa," dedi Bob.

Masada, tabağının yanında yeşil Kraft Parmesan peynir kutusu vardı ama spagetti soslu ekmeğinin üstünde hiç peynir yoktu. Onu kullanmayı unutmuştu.

Şimdi Constance'a bakarken kendini biraz daha rahat hissediyordu, çünkü bileklerindeki ip izleri yok olmuştu. Artık Constance yanındayken utangaçlığı yüzünden sağa sola bakmayacaktı.

Kadın ocağa gidip çay için biraz su koydu.

"Ne yapıyorsun?" diye sordu Bob.

"Çay için ocağa biraz su koyuyorum," dedi Constance. "Canım bir bardak çay istedi."

"Bu iyi," dedi Bob, kırmızı ekmeğinden bir ısırık alırken.

Kadın masaya doğru gitti ve yanındaki sandalyeye oturdu. "Yorgun görünüyorsun," dedi yumuşakça.

"Bu ilginç. Kendimi yorgun hissetmiyorum," dedi Bob.

Sen nereden bilebilirsin ki? diye düşündü Constance. *Sen nasıl olur da bilebilirsin?*

matthew brady

John ve Patricia yatak odalarında ölümsüz sevişmeleriyle meşguldüler. Patricia bowling kupası taklidiyle John'u gerçekten tahrik etmişti. Kısa bir süre sonra onu güldürmüş ve bir şekilde bu onu cinsel olarak tahrik etmişti, şimdi gerçekten sevişiyorlardı.

Onlar farkına varmadan Matthew Brady'nin[(1)] hayaleti doğaüstü bir şekilde eve girerek Willard ve onun bowling kupalarının fotoğrafını çekti. Matthew, onları öyle bir pozisyonda çekti ki Willard, Abraham Lincoln; bowling kupaları da onun iç savaştaki generalleri gibiydi. Yakında bir savaş alanı vardı ama siz göremiyordunuz.

Fotoğrafta Willard çok ciddiydi, bowling kupaları da öyle. Hepsi rollerini mükemmel oynamışlardı.

John ve Patricia yatak odasında meşhur sevişmelerini bitirmek üzereyken Matthew Brady daireden çıktı. Onu hiç görmediler.

Hayalet, zamanının girdabına dalıp kayboldu, Willard ve onun bowling kupalarının fotografik baskısını da geri kalan Amerikan tarihiyle görüntüsel olarak birleşmesi için yanında götürdü, çünkü Amerikan topraklarında olmuş olan her şeyin bir parçası olmak, Willard ve onun bowling kupaları için çok önemliydi.

(1.- Matthew B. Brady: (1823, Lake George -1896, NYC.

19. yüzyılın ünlü ABD'li fotoğrafçı. Politikacı portreleri ve Amerikan İç Savaşı'm görüntülemesiyle ünlenmiştir. İç Savaş başlayınca, yirmi kadar fotoğrafçıdan oluşan ekibini savaş alanlarına gönderdi. Kendisi de zaman zaman onlara katıldı. Bu olay onu mali bakımdan yıkıma sürükledi. Savaş bitince hükümetin çektiği fotoğrafları satın alacağı düşüncesiyle, bu işe büyük para yatırmıştı ama hükümet hiç ilgilenmedi. 1873'deki mali bunalım yüzünden stüdyosunu kapatarak iflasa sürüklendi. Negatiflerini depolamak için gereken parayı ödeyemeyince Savaş Bakanlığı bunları açık artırmada satın aldı. Hükümetteki arkadaşlarının çabaları sonucu Kongre'den bir miktar yardım gördüyse de borçlarının hepsini hiç bir zaman ödeyemedi. Kendini içkiye verdi ve bir hastanenin kimsesizler koğuşunda tek başına öldü, y.h.n.)

mermerden ete

Logan kardeşin telefon yanında duran mermer eli bir anda canlı ete dönüştü ve telefonu kaldırdı.

"Alo," dedi.

Diğer iki Logan kardeş alo kelimesinin sesine havada asılı kalan bir yıldırımmış gibi baktılar.

"HAYIR!" dedi, anında yüzü kızgınlıktan kıpkırmızı olmuştu. "Burası Jack'in Bar ve Izgara Salonu değil ve ben de Jack değilim, seni orospu çocuğu. SENİ PİÇ!" Ahizeyi masanın üstündeki telefona vurmaya başladı, masa devrildi. Telefon yere düştüğünde büyük bir zil gürültüsü çıkarttı.

Logan kardeş hâlâ orada oturmuş elindeki ahizeye "PİÇ! PİÇ!" diye bağırıyordu. Az önce çıldırdığı için çok fazla gürültü çıkarıyordu.

Diğer iki Logan kardeş kendilerini onun üstüne attılar ve aklı başına gelene dek onu yatakta alıkoydular. Çizgi-roman-okuyan Logan kardeş telefonu kapattı. Açıkça yanlış numaraydı. Hattın diğer ucunda hâlâ o herif vardı, "Alo Jack? Sen misin Jack? Kızma, Jack. Sana borçlu olduğum beş papeli ödeyeceğim, Jack. Jack? Orada mısın, Jack? Sadece beş -"

klik

üç uzun yıl önce

İnekler Logan kardeşlere bakmak için otlamayı bıraktılar.

Şimdi o adamlardan biri San Francisco'da ucuz bir otel odasında kaskatı kesilmiş çılgınlar gibi bağırıyordu. İki kardeşi onu yatağa bastırıp sakinleştirmeye çalışıyorlardı.

"Şimdi ne yapacağız?" dedi Logan kardeşlerden biri, bir ineğe bakarak.

Colorado'ya bahar yeni gelmişti, sıcak olmasına rağmen havada hafif bir serinlik vardı. Gökyüzü açık ve maviydi. Küçük Middle Fork kasabası dağlarla çevrelenmiş ufak bir vadinin içindeydi.

"Bilmiyorum," verilen cevaptı.

"Bowling kupalarını bulacağız", diğer cevaptı. Bu çok sert bir cevaptı. Bu cevap, *şimdi yatakta aklı başına gelene kadar tutulan* kardeşten gelmişti.

"Nereye bakacağız?" dedi sohbeti başlatan Logan kardeş. Bu, çizgi roman okumayı seven kardeşti. Halen ineğe bakmaktaydı. İneğe çizgi romanlara baktığı gibi bakıyordu.

"Nereye baktığımız o kadar fark etmiyor," diye cevapladı, her yönden Amerika tarafından sarılan sert kardeş. "Kupaları bulana kadar araştırmayı sürdürdüğümüz sürece."

Adam en sonunda, *otel odasındaki yatakta sakinleşti. Çok sessizdi. "Ben iyiyim," dedi sakin ve yavaş bir ses tonuyla. "Şimdi her şey iyi."*

spagetti ekmeği gözyaşları

Bir çatal dolusu spagetti ekmeği bilindik yenme hareketini yaparak Bob’un ağzına doğru giden yolun yarısına gelmişti. Birisi yemek yerken bir çatalın saatte kaç mil yol aldığını bilemez, ama Bob’un çatalı normal hızda ilerliyordu ki aniden elindeki frene yüklendi ve Bob’un ağzına doğru yarı yoldayken çığlıklarla durdu.

Gözlerinden yaşlar yavaşça akmaya başlamış, yanağından damlıyorlardı. Ağlamaya başladı. Gözyaşları kısık yavaş ağlamaya dönüştü bu arada spagetti ekmeği dolu kararsız çatal ağzına doğru giden yolun yarısında bekliyordu.

"Ne oldu?" dedi Constance, uzanıp Bob’un elinden çatalı alıp önündeki tabağın yanma koyarak.

"Ne oldu, tatlım?"

Hiçbir şey söylemedi.

Orada öylece oturup ağlamaya devam etti.

Constance uzanıp elini avucunun içine aldı. "Ne oldu bebeğim? Bana ne olduğunu söyle."

Bob ağlamaya devam etti.

Constance, neden ağladığını öğrenmek için daha fazla çaba sarf etmedi. Elini tutmayı sürdürdü, ama onu acısında yalnız bıraktı.

Büyümüş ve ağlayan bir adamın önünde duran bir tabak spagetti ekmeği komikti. Constance önlerinde bir tabak dolusu şeyle birlikte oturmuş ağlayan Bob’un elini tutmaktan hoşlanmıyordu. Saygınlığını zedeliyor, ayrıca Bob’u kötü bir hale sokuyordu.

Nazikçe Bob’un elini bıraktı ve bir tabak dolusu spagetti ekmeğine uzandı, ayağa kalkıp onu lavaboya götürdü.

Sonra tekrar Bob’un eline geri döndü.

On dakika boyunca ağladı.

Constance başka bir şey söylemedi.

Bob’un ağlaması bitene kadar bekledi.

kansas

Logan kardeşler o geceyi, Middle Fork'ta etrafı kolaçan ederek geçirdiler ama bowling kupalarının olması gereken evin neden burada olmadığına dair bir ipucu elde edemediler.

Öte yandan, insanlar onlara sanki biraz deliymişler gibi bakıyorlardı. "Oradaki bir çayır," dedi, kasaba barında onlara dikkatle bakan yaşlı bir adam. Çayır hakkında başka bir şey daha söylemesini beklediler, ama bu kadardı. Logan kardeşler biraz rahatsız oldular. Teşekkür ettiler ve onlara yardımcı olabilecek başka birisini aramaya koyuldular.

Üç yabancının gelip ona, orada bir ev olup olmadığını sorduğu ve onun da "hayır, oradaki bir çayır," dediği hikâyeyi yaşlı adam defalarca anlattı ve "sonra bana ne dediklerini biliyor musunuz? Kendi gözleriyle gördüklerini onlara söylediğim için bana teşekkür ettiler."

Yaşlı adam üç yabancının kasabaya gelip çayırda bir evin olup olmadığını sordukları hikâyeyi her anlatışından sonra mutlaka gülerdi. "Evet, onlara bunu söylediğim için bana teşekkür ettiler," ve kime bu hikâyeyi anlatsa karşısındaki de, yaşlı adamla birlikte gülerdi.

"Dünya ne hale gelmiş," bu hikâyenin en son noktası olurdu.

Ertesi gün Logan kardeşler Kansas'a doğru yol aldılar. Bowling kupalarının Kansas'ta olduğuna dair ellerinde hiçbir kanıt yoktu, ama bir yere bakmalıydılar ve Kansas diğer yerler kadar iyi bir yerdi.

matthew brady yankısı

Patricia ve John yatakta yan yana sessizce yatıyorlardı. Sevişmelerinden çok memnundular. John yorgun olduğunu unutmuş ve Patricia'nın aklındaki tüm arzular boşalmıştı, kışın boş olan bir yüzme havuzu gibi.

"Diğer odada bir şey duydun mu?" dedi sonunda Patricia, uzun huzur verici bir zamandan sonra.

"Hayır," dedi John. "Ben bir şey duymadım."

"Bir şey duyduğumu zannettim," dedi Patricia.

"Ben bir şey duymadım," dedi John. "Ne duydun? Neye benziyordu?"

"Bilmiyorum," dedi.

John uzanıp Patricia'nın saçma dokundu. Karanlıkta muhteşem bir his veriyordu.

"Belki senin hayal gücündü," dedi.

planlardaki değişiklik

En büyük Logan kardeşin kısa sinir patlamasının ardından küçük otel odası normale döndü, Logan kardeşler telefonun yeniden çalmasını ve bir sesin onlara bowling kupalarının nerede olduğunu söylemesini beklemek için yerlerini aldılar.

Siniri geçen Logan kardeş artık telefonun yanında oturmuyordu. Çizgi romanını yatakta unutan yatakta çizgi-roman-okuyan Logan kardeşle yer değiştirmişti.

Ondan çizgi romanı kendisine uzatmasını isteyecekti, ama şimdi kardeşi okuyordu ve rahatsız etmemenin daha iyi olacağını düşündü.

Çizgi-roman-okuyan kardeş büsbütün çıldıran kardeşiyle güreşirken bileğini incitmişti, olayları oluruna bırakmanın ve kardeşinin onun yerine çizgi-romanı okumasının en iyisi olabileceğini düşündü.

Bira-içen Logan kardeş hâlâ bira istiyor ama gece aktiviteleri bitene kadar içemeyeceğini biliyordu, bu yüzden ... kendini umutsuz hissetti.

Telefon Logan kardeş ki, şimdi çizgi-roman-okuyan Logan kardeş olmuştu, uzun uzun, az önce kardeşini terslediği aynı merhem reklamına bakıyor ama reklamı gerçekten görmüyordu. Ellerinde sadece renk ve hareket vardı. Aslında bowling kupalarını düşünüyordu ve onları çalan insanları. Çok yoğun ve çok haşin bir şekilde onları düşünüyordu.

Sonra kafasını çizgi romandan telefona doğru kaldırdı. Telefon çalmıyordu. Masanın üstünde garip siyah sessiz bir nesne.

"Onları öldürelim," dedi.

"Ne?" dedi telefonun yanındaki kardeş.

"Onları öldürelim, dedim."

"Kimi öldürelim?"

"Kim olduğunu biliyorsun. Bowling kupalarımızı çalan piçleri. Onlar yaşamayı hak etmiyorlar. Bize yaptıklarına baksanıza. Bizi hayvanlaştırdılar. Bizler şimdi sadece hayvanlarız. Kahrolası hayvanlar."

"Onları öldürmek istediğini mi söylüyorsun?"

"Doğru."

"Ne düşünüyorsun?" diye sordu telefonun yanındaki Logan kardeş, elinde bira olmayan ama bir tane olmasını isteyen ve aniden elinde bir bira olmadığı için fazlasıyla sinirlenen Logan kardeşe.

"Elbette," dedi. "Öldürelim onları."

Eğer elinde, soğuk ve rahatlatıcı bir bira olmuş olsaydı onları öldürmek istemeyecekti. Bunun yerine, "Hayır, onları eşek sudan gelene kadar dövelim ve kupalarımızı alıp eve gidelim," diyecekti.

Ama elinde bir kutu bira olmadığı için, "Elbette, öldürelim onları," dedi.

Şimdi iki Logan kardeş, telefonun yanında oturan Logan kardeşe bakıyorlardı ama o, komşularına merhem satan ve bunu kullandıkları zaman insanları iyileştiren bir şeyden çok para kazanan ve onlara bu merhemi sattığı için hakkında iyi şeyler düşünülen bir çocuk olmayı tercih ederdi.

"Tamam," dedi, çünkü her zaman kardeşlerinin yaptıklarını yapardı.

"Öyleyse tamam," dedi kucağında çizgi roman olan Logan kardeş.

"O çizgi romanı okuyor musun?" diye sordu kardeşi.

"Hayır."

"O halde ben okuyabilir miyim?"

"Elbette." Kardeşi ona çizgi romanı uzattı, hemen merhem reklamının sayfasını açtı. Yeniden reklama dalıp gitmeden önce, bir an için bowling kupalarını çalan insanları öldürmeyi düşündü. Hayatında hiç kimseyi öldürmemişti. Birbirlerini öldüren çizgi roman karakterlerini görmek için çizgi romanın sayfalarını karıştırdı. Balta kullanıyorlardı ve ortalık çok kanlıydı. Yerde bir el duruyordu. El pek mutlu görünmüyordu.

Çizgi romandan kafasını kaldırıp yataktaki kardeşine baktı. "Onları nasıl öldüreceğiz?" diye sordu.

"Onları vuracağız. "

"İyi," dedi ve baltalı çizgi roman karakterlerinden tekrar merhem reklamına döndü. Merhem reklamındaki insanlardan hoşlanmıştı çünkü onlar merhem satmaktan hoşnuttular.

Hayalinde bir kapı ziline bastı.

Zil huzur verici bir şekilde çaldı, birisi kapıya doğru geldi

Yaşlı bir adamdı. Adam, kızıl saçları dışında dedesine benziyordu.

"Merhaba," dedi adam. "Senin için ne yapabilirim?"

"Adım Johnny Logan, merhem satıyorum."

"İçeri gir Johnny. Hava çok sıcak. Sana büyük bir bardak limonata getireyim, sonra da bana bu merhemi anlatırsın. Ve eğer güzel bir şeyse birkaç tüp alır, sana civarda oturan bununla ilgilenebilecek arkadaşlarımın isim ve adreslerini veririm."

"Onları kalplerinden vururuz." dedi kardeşi.

"Bu iyi," dedi, kafasını çizgi romandan kaldırmadan.

"İşte limonatan evlat. Şimdi elinde ne tür bir merhem olduğunu söyle bakalım. Eğer iyiyse fiyatı umrumda değil."

"Bu, dünyadaki en iyi merhem. Chicago, Illinois'de yapılmış. "

"Tam, kahrolası kalplerinden."

“söylenenlere göre, bu şeyler babalarımızla başladı”

"Bütün o Yunanlılar yüzünden ağlıyorum," dedi Bob.

Başka bir gözyaşı damlasına yer kalmayacak şekilde yüzü gözyaşlarıyla dolmuştu. Tek bir damla için bir yer bulmaya çalıştı ama bulamadı, bu nedenle ağlamayı kesti.

"Ne Yunanlıları?" dedi Constance ve sözcükler ağzını terk ederken, hangi Yunanlılar olduğunu anladı. Bu *o* Yunanlılardı. Soruyu sormamış olmayı yeğlerdi.

"Yunan Antolojisi'ndeki Yunanlılar", dedi Bob.

"Ne olmuş onlara?" dedi Constance, sonra ne dediğini fark etti. Bilinçsiz olarak kendisine tuzak kurduğunu ve bunun içine düştüğünü fark etti.

"Ölmüşler," dedi Bob.

iki mutfak

John ve Patricia yatmadan önce bir şeyler atıştırmaya karar verdiler. Saat gece yarısına, normal yatma vakitlerine yaklaşmıştı. Az önce yaşamış oldukları cinsel deneyimden dolayı acıkmışlardı.

"Saat kaç?" dedi John.

Patricia yatağın yanındaki saate baktı, çünkü John yattığı taraftan saati göremiyordu.

"Neredeyse on iki," dedi.

"O halde, gidip bir şeyler hazırlayalım ve geri dönüp, ben televizyonda Johnny Carson şovu izlerken, yatakta yiyelim," dedi John.

"Her şey normale döndü/'dedi Patricia, yatakta sıçrayıp John'a doğru kıçını sallarken.

“İİİİİİİİŞŞŞŞŞŞŞŞŞŞŞŞŞŞTTTTTTTTTTTTEEEEEEEEEEE, Johnny!"

"Eğer istemiyorsan onu izlemek zorunda değilsin," dedi John.

"Bunun yerine Willard'la dansa gideceğim," dedi Patricia. "O, bir kıza nasıl iyi vakit geçirteceğini biliyor. Çok iyi step yapıyor."

Kollarında Willard'ı tuttuğunu hayal ederek oda içinde dans etmeye başladı. Kafasıyla sanki bir şeyi gösteriyormuş gibi davrandı. "Gagana dikkat et, Willard," dedi.

John mutfağa gitti. Üstüne bir şeyler giymeye gerek görmedi. Acıkmıştı. Patricia biraz sonra ona katıldı. Onun da üstünde bir şey yoktu: bir dikiş bile. Bedeni oldukça idealdi. John hafif kiloluydu. Hafif bir göbeği vardı ama umursamıyordu. Bütün ailesi hafif kilolu olmaya meyilliydi ve bu

yüzden buna alışkındı, göbeğiyle bir aile geleneğini sürdürdüğüne inanıyordu.

Otuz bir yaşındaydı.

Patricia altı yaş daha gençti.

Çok iyi anlaşıyorlardı ve neredeyse beş yıldan beri beraberlerdi. John bir film yapımcısı, Patricia ise öğretmendi.

John hayalleriyle çalışır, Patricia İspanyolca öğretirdi.

Hayatlarından memnundular.

Patricia ve John'un mutfakları, Bob ve Constance’ın mutfaklarının hemen altındaydı ve şu an her iki çift de mutfaklarındaydılar.

Üst katta Bob iki bin yıl önce ölmüş insanlar hakkında sızlanıyordu. Constance onu teselli etmeye çalışıyordu. Gözyaşları yüzünde yavaşça kuruyordu.

Alt katta John hindili sandviç yapıyordu. Masanın üstündeki görkemli hindi cesedinden parça parça etler koparıyordu.

Yatak odasında Johnny Carson şovu izlerken içmeleri için, Patricia buz gibi sütü büyük bardaklara boşaltıyordu, sütü ve sandviçini bitirir bitirmez uykuya dalar, John biraz daha uyanık kalıp Johnny Carson şovu izler ve sonra o da Patricia'ya uykusunda eşlik ederdi.

"Benimkisinde çok fazla beyaz et var," dedi Patricia. "Ve bana mayonezi az koyma."

"Bunu sana hiç yaptım mı?" dedi John.

"Hayır, ama her şeyin bir ilki vardır."

"Tanrım," dedi John ve aynı anda, tam yukardaki mutfakta Bob, "Ölü insanlar için artık ağlamak istemiyorum," dedi.

Constance onu teselli etmek için bir şeyler düşünmeye çalışıyordu, ama bir şey bulamadı ve böylece sessiz kaldı, masada oturup Bob’un elini tutarak.

Elbette Bob ve Constace alt katta John ve Patricia'nın ne dediklerini duyamıyorlardı, her iki çifte de birbirlerinin ne yaptığını bilmiyorlardı.

Bu, apartman dairelerinde yaşayan insanların garip davranışlarından biriydi. Birbirlerinin ne yaptığını çok az bilirlerdi. Kapılar gizemden yapılmışlardır.

"Daha çok mayonez ve biber," dedi Patricia.

"Daha fazla düşünmemeye çalış," dedi Constance.

kansas’a ziyaret

Logan kardeşler çalman bowling kupalarını aramak için Kansas'ta altı ay geçirdiler. Çok dikkatli bir şekilde Topeka, Dodge City, Wichita, Kansas City'ye vs. vs baktılar.

vs., vs., vs.,

şehirler, Kansas'ın şehirleri:

Reserve,

Ulysses,

Pretty Prairie,

Ve Gas, Kansas.

Sessiz ikametgâh mahallelerinde evlerin pencerelerine baktılar. Belki kupaları çalan gösteriş meraklısı biriydi ve kupaları bir yılbaşı ağacı gibi pencerenin önüne koymuştu. Köprü altlarına ve buğday tarlalarına baktılar.

Bowling salonlarına takıldılar, bilinçli olarak konuşmalara kulak kabarttılar, birbirleriyle konuşan bowlingcilerden bir ipucu yakalayabilmek umuduyla. Belki bir tanesi ağzından baklayı kaçırırdı ama hiçbir şey olmadı.

Logan kardeşler evden ayrılırken yanlarına aldıkları parayı harcamışlardı ve bir işe girmek de istemiyorlardı, çünkü iş, bowling kupalarını aramak için gereken çok değerli zamanlarını ellerinden alacaktı.

Onun için ufak çapta hırsızlıklar yaptılar: mağazalardan çaldılar, park edilmiş arabalara girdiler, gazete makinelerinin bozuk para kutularını soydular, vs vs. Bir gece Pretty Prairie'da birisinin arka bahçesindeki çamaşır ipinde asılı olan bir kilimi yürütürlerken bir çiçek tarlasına daldılar.

"Çiçeklere dikkat edin."

"Hay aksi! Onlara bastım."

"Koca ayak!"

İşte Logan kardeşler böyle şeylerle meşguldüler.

Bowling kupaları çalınmadan önce, bu tür olaylara hiç karışmamışlardı. Onlar dürüst ve kahraman olarak bilinirlerdi, ve kasabadaki tüm anneler çocuklarının büyüyüp şampiyon bowlingciler ve Logan kardeşler gibi olmalarını isterlerdi.

televizyon ve uykuyu anlamaya doğru

Patricia ve John çıplak bir şekilde büyük hindili sandviçlerini ve buz gibi sütle dolu bardaklarını yatak odalarına götürdüler. Amerikan sağlığına yakışır bir şekilde davranıyorlardı.

John televizyonu açtı ve Johnny Carson, televizyondaki bir fişek gibi odaya parladı. Daha yeni bir şaka yapmıştı, yanındaki konuk dışında herkes gülüyordu. Konuk gülmüyordu. Konuk çok asık yüzlü görünüyordu.

Ed McMahon, Carson'un arkadaşı, bir şey söyledi, konuk gülmeye başladı ve sonra Johnny konuğun gerçekten ilgilendiği bir konu attı ortaya.

Konu, konuktu ve konuk, hemen konuk hakkında konuşmaya başladı ve sonra her şey güzel güzel aktı. John, yatağa yatmadan önce böyle şeyleri izlemekten hoşlanırdı. Bu onun daha iyi uyumasını sağlardı. Eskiden arada sırada zorluk çekerdi ama Johnny Carson şov bunu değiştirmişti.

Johnny Carson şovun yirmi veya otuz dakikasından sonra, bir bebek gibi uyumaya hazır olurdu.

"Üç tane hindili sandviçimiz var," dedi Patricia.

"Ne demek istiyorsun?" dedi John.

Patricia kafasını televizyona doğru çevirdi. Televizyonu o kadar sevmezdi. Geceleri uyumakta hiçbir sorun çekmemişti, bundan dolayı hiç anlayamıyordu.

toz

Bob’un gözyaşları şimdi kurumuş ve yanaklarında toza dönüşmüşlerdi. Gece yarısını biraz geçmişti. O ve Constance fazlasıyla yorulmuşlardı. Hissedebilecekleri tek bir duygu bile kalmamıştı.

"Bir yürüyüşe çıkalım," dedi Bob.

"Tamam," dedi Constance.

Mutfak masasından kalkıp koridora doğru gittiler. Constance mutfaktan çıkarken ışığı kapatacaktı ama sonra: *Bu ne gibi bir değişiklik getirecek?* diye düşündü.

Hiç.

Dolaptan paltolarını çıkarttılar.

Apartmandan çıkarlarken, Bob ön kapıyı kilitlemeye çalıştı ama ilk seferinde bunu beceremedi, ikinci defada kapıyı gerçekten kilitlemeyi başardı.

Evlerindeki tüm ışıklar açıktı.

Ve Constance'in umrunda değildi.

en sonunda bowlingin yerini alabilecek bir şey

Logan Kardeşler New Mexico'da ilk benzin istasyonu soygunlarını yaptılar. Üç hafta önce Kansas'tan ayrılmışlardı. New Mexico'da olmalarının tek nedeni bowling kupalarıydı. New Mexico'ya gitmelerinin nedeni Kansas'a gitme sebepleriyle aynıydı, çünkü bir yere gitmeleri gerekiyordu, eğer Amerika boyunca çalınmış bowling kupalarını arıyorlarsa ve ellerinde kupaların nerede olduklarına dair en ufak bir ipucu bile yoksa, bir yerin diğerinden farkı yoktu.

İstasyon tam Albuquerque'in dışındaydı.

Biraz paraya ihtiyaçları vardı, ufak tefek şeyler çalmaktan sıkılmışlardı. O iş çok fazla vakitlerini alıyordu. Altı tane küçük şey çalmak bir tane orta boy şey çalmak kadar enerjilerini alıyordu: bir benzin istasyonunu soymak gibi, ki bu onlara pazarlıkla bir depo dolusu benzin de kazandın yordu.

Böylece Albuquerque'de bir gün Logan kardeşler durum değerlendirmesi yaptılar ve benzin istasyonu soyma işine girmeye karar verdiler. Bedava benzin alabilecekleri gerçeği bu kararlarını daha da dürtükledi.

Bunun hakkında konuşurlarken kardeşlerden birisi, "kilim çalmaktan sıkıldım," dedi.

Diğer kardeşler onayladılar.

"Ben de gazete makineleri soymaktan *çok* sıkıldım," dedi.

Diğer Logan kardeşler ona, böyle bir şeyi bir daha hiç yapmayacaklarım söylediler.

Benzin istasyonu Albuquerque'in uçundaydı. Sadece bir görevlisi vardı. Benzin doldurmaktan sıkılmış bir ihtiyar. Vardiyasının bitimine doğruydu,

dört gözle eve gitmeyi, biraz bira içip televizyon izlemedi bekliyordu.

Bu günlük yetmişti.

Pestili çıkmıştı.

Logan kardeşler arabayı benzin istasyonuna doğru sürdüler ve görevliye depoyu doldurmasını söylediler.

"Normal mi yoksa kurşunsuz mu?"

"Kurşunsuz," dedi kardeşlerden biri.

Normalde, normal benzin isterlerdi. Bundan sonra Logan kardeşler için kurşunsuz olacaktı.

"Yağı da kontrol et," dedi bir tanesi.

Depo benzinle dolarken görevli yağı kontrol etti. Dikkatli bir şekilde yağ çubuğuna baktı. Böyle bakması; gerekiyordu, çünkü gözlüğüne ihtiyaç duyuyordu ve gözlüğünü alıp gelmek için fazlasıyla bezgindi. Gençliğinde kadınların gözdesiydi ama şimdi ona bakarak bunu söylemek mümkün değildi. Caddede görebileceğiniz herhangi bir yaşlı adama benziyordu.

"Yarım galona düşmüş," dedi.

"Biraz yağ koy", dedi Logan kardeşlerden teki. "Elindekinin en iyisinden."

"Tamam," dedi yaşlı adam ve yorgun bir şekilde gidip yağı getirdi.

Araba yağ ve benzinle dolduktan sonra, yaşlı adam Logan kardeşlere bütün bu hizmetlerin $ 11. 75 tuttuğunu söyledi.

"Nakit mi yoksa kredi kartı mı?" dedi.

"Hiçbiri," dedi birisi, arabadan çıkarak. Logan kardeşin silahı yoktu ama paltosunun cebinde çıkıntı yapan bir şey vardı.

"Bu bir soygun." Bunu söylemekten hoşlandı. Aynen bir gangsterin bir filmde söylediğine benziyordu. Belki de bunu oradan duymuştu ve sadece tekrarlıyordu ama umurunda bile değildi, çünkü bunu söylemek hoşuna gidiyordu.

"Canımı yakmayın," dedi yaşlı adam, karşısında dikilen Logan kardeşin palto cebinden ona doğru çevrilmiş silaha benzer çıkıntıya bakarak. Bunun

kıvrılmış bir çizgi roman olduğunu bilmiyordu.

"Eğer dikkatini bize verirsen sana zarar vermeyiz. Tek istediğimiz paran. Eğer dikkatini bize vermeyip aynı zamanda bize hayatını da teslim etmek istiyorsan, bu senin bileceğin bir şey."

Logan kardeş bunları söylemekten cidden hoşlanıyordu. Daha önce marketlerden ton balığı konservesi çalacaklarına neden başından beri bunu yapmamışlardı sanki? Böyle yapılması gerekiyordu!

Yaşlı adam onlara parayı verdi. Yüz yetmiş iki dolar ve 35 sent. Logan kardeşler aylardan beri bu kadar çok para görmemişlerdi.

"Bana zarar vermeyeceğinize dair söz verdiniz."

"Sana zarar mı verdik?"

"Hayır."

"Dikkatli davrandın mı?"

"Öyle zannediyorum. Evet. Evet, davrandım. Size parayı verdim."

"Haydi," dedi arabadaki Logan kardeşlerden biri. "Buradan tüyelim." Kardeşinin bir gangster gibi davranmasından sıkılmıştı.

"Sen pazarlığına sadık kaldın, biz de öyle yapacağız. Biz öyle insanlarız işte."

"Tanrı aşkına!" diye bağırdı arabadaki Logan kardeş. Midesi biraz bozulmaya başlamıştı. Kardeşinin bu rutinden geçtiğine inanamıyordu.

"Pekâlâ," dedi kardeşi arabaya geri dönerek. "Biz her zaman sözümüzde dururuz!" diye bağırdı, titreyen depo doldurma görevlisi yaşlı adama.

New Mexico, Gallup'a iki saatlik yol kalana kadar kardeşleri onunla konuşmadılar.

"Ben ne yaptım? Söyleyin bana. Haydi. Ne oldu?"

Ona cevap vermediler, onları sinirlendirmesine rağmen. En sonunda bir tanesi bir şey söyledi. "Sen salaksın! İşte bu!"

Kardeşi ona bunu söyledikten sonra, bir süre hiçbir şey söylemedi. Sadece, madem bu işi iyi bu kadar biliyorlar *neden birisi* cebindeki

kıvrılmış çizgi romanla arabadan çıkıp yaşlı adamı soymadı diye düşünerek asık yüzle camdan dışarıya baktı.

beş galon çetesi

Bir sonraki Logan benzin istasyonu soygunu çok daha kolaydı. Bu kez silah yerine bir çizgi roman kullanmadılar. İlk benzin istasyonundan çaldıkları parayla 22.1ik bir silah aldılar ama silaha koyacak tek bir kurşunları bile yoktu. Dördüncü benzin istasyonu soygunundan sonra silah için kurşun aldılar ve 32.ci benzin istasyonu soygunlarına kadar silahı bir görevliyi bacağından vurmak için kullanmadılar, 67.ci benzin istasyonu soygunlarında bir görevliyi iki kaşının ortasından vurup benzin doldurmasına ani bir dur dediler.

İkinci benzin istasyonu soygunu ilkine göre daha az dramatik bir tarzda yapıldı. Gerçekleştirilmesinde 1930'lu gangster tarihçesinin yansımaları hiçbir şekilde yoktu.

Şöyle başladı:

çok basit bir şekilde,

"Bu bir soygun,"

vs.

Logan kardeşler sadece benzin istasyonu soydular. Çok kısa bir sürede benzin istasyonu soymak konusunda parlak profesyoneller olmuşlardı. Hatta benzin istasyonlarını soymak üstüne erken gelişmişler bile diyebilirdiniz ve kısa sürede bowlinge vermiş oldukları önem kadar özen göstermeye başlamışlardı.

5.inci soygunda polislerin onları teşhis etmesine ve gazetelerin bir imaj yaratmalarına neden olan bir işaret bırakmaya başladılar.

Logan kardeşler normal prosedürlerini izlediler, görevliye amaçlarını açıklamadan önce depoyu doldurtup yağı kontrol ettirdiler ama bu sefer

soygun devam ederken Logan kardeşlerden birisi arabanın deposundan 5 galonluk bir bidon çıkarttı ve benzinle doldurdu.

Bu söz konusu soygundan bir gece önce, çalıntı bowling kupalarını bulabilmek için her damla benzine ihtiyaçları olduğuna karar vermişlerdi, bu yüzden soygunun bir parçası olarak, neden fazladan bir bidon benzin almasınlardı ki.

"İyi bir fikir," dedi Logan kardeşlerden birisi.

Öteki ikisi de onayladılar.

Bundan sonra gazeteler onlardan Beş Galon Çetesi olarak bahsedeceklerdi.

BEŞ GALON ÇETESİ FLAGSTAFF'TA SALDIRDI

EN SON PRESCOTTA GİDERKEN GÖRÜLDÜLER AMA SANKİ YER YARILDI İÇİNE GİRDİLER

POLİS ONLARI BULAMIYOR

Hayır, onlar artık, çalman bowling kupalarını aramak için evlerini yaklaşık bir yıl önce terk eden dürüst Logan kardeşler değillerdi.

"Neden onu öldürdün?"

"Arka bahçelerden kilim çalmaya ve insanların çiçeklerinin üstüne basmaya geri mi dönmek istersin?"

"Hayır, ama onu öldürmemen gerekirdi. O bir şey yapmıyordu. Ayağından vurduğun o herif dışında diğerleri gibi o da parayı getiriyordu. O can sıkıcı biriydi ve onun için vurmuştuk. O herif bir orospu çocuğuydu, bir şansım daha olsa onu yine vururum ama onu öldürmezdim."

"O halde sen cidden tekrar kilim çalmak istiyorsun?"

"Hayır!"

Konuşmaya katılmayan Logan kardeş kutu bira içiyordu. Onu da konuşmaya katmaya çalıştılar.

"Sen ne düşünüyorsun?"

Cevap vermedi. Kutu birasını ilgilenmediği anlamında havada salladı. Hiç ilgi duymuyordu. Tek istediği boğazından akıp giden soğuk biranın keyfiydi.

johnny carson

Patricia hindili sandviçini John'dan önce bitirdi. Aslında hızlı bir yiyici de değildi. Sadece adam çok yavaş bir yiyiciydi.

Fillmore Caddesi'ne doğru yürürken, Constance Bob’un elini tuttu. Yürürken hiçbir şey konuşmadılar. Gece hâlâ sıcaktı. Çok yavaş yürüyorlardı. Fillmore'a ulaştıklarında, geri döndüler. Hâlâ bir şey konuşmamışlardı.

John sandviçini bitirmeden önce Patricia uyumuştu bile. Çok yavaş bir şekilde sandviçini yiyip Johnny Carson'un esprilerini izlemeye devam etti. Johnny Carson'un esprilerine çok yüksek sesle gülmemeye çalışıyordu çünkü ağzındaki hindili sandviçin yatağa fışkırmasını istemiyordu.

Johnny Carson şovdaki bir sonraki konuk çok uzun kolyeli bir elbise giymiş olan genç bir aktristti. Kocaman göğüsleri vardı, perdeden Johnny Carson ve diğer konukların olduğu yere kadar çok ağır başlı yürümeye çalıştı. Aktrist ona doğru yürürken Johnny Carson göğüsleri hakkında espri yaptı. Seyirciler çatlayana kadar güldüler. Aktrist gülümsemeye çalışıyordu. Ve John kocaman bir ağız dolusu hindili sandviçini ağzından yatağa tükürdü.

Aktrist oturdu.

John, gülerek sandviçi yatağa tükürürken Patricia'yı uyandırıp uyandırmadığını kontrol etti. Hayır, onu uyandırmamıştı. İyi. Yatağın üstündeki hindili sandviç parçalarını görmesini istemiyordu. Bu onu utandırırdı. Hızla onları temizledi.

Aktrist, Johnny Carson'a ve çoğunun etrafı az önce gülerek fırlattıkları yemek parçacıklarıyla çevrelenmiş milyonlarca uykusuz Amerikalıya, daha yeni İtalya'da bir western çektiğini söyledi.

Tek dediği buydu.

Ama Johnny Carson bunu kullanıp göğüsleri hakkında bir espri daha patlattı. Seyirciler tekrar çatlayana kadar güldüler. John ağzında başka yemek olmadığı için çok mutluydu.

sakallar

Kısa bir süre önce çıldırıp sonra da yeniden sakinleşen Logan kardeş, bowling kupalarını çalan insanları öldürmeleri gerektiğine dair kardeşlerini ikna etmeyi başardı ve ellerinde kalan tek çantalarından 22.1ik silahı çıkardı.

Bowling kupalarını aramaya çıktıkları zaman üç tane çantaları vardı ama Logan kardeşler kısa bir süre sonra giyimlerine özen göstermemeye başladılar, şimdi hep aynı giysileri giyiyorlardı. Üç tane çantaya ihtiyaçları yoktu artık, bu nedenle hayatlarını tek bir çantada taşımaya karar verdiler.

Hepsi dişlerini fırçalamayalı yıllar olmuştu.

Tıraş olma konusunda da oldukça üşengeçtiler ama yine de bir şekilde yüzlerinde fazla uzamadan sakallarını kısaltabiliyorlardı. Bir keresinde sakal bırakmayı düşünmüşlerdi, ama sonra bunun polislerin onları tanımasını fazlasıyla kolaylaştıracağına karar verdiler. Bunun olmasını istemiyorlardı çünkü eğer hapishaneye girecek olurlarsa çalman bowling kupalarını bulmanın hiç mümkün olmayacağını biliyorlardı.

Logan kardeşlerden biri, "sakal yok," diyerek bütün bu olaya nokta koymuştu.

kurabiyeler ve kekler ve turtalar (tonlarca)

Anne Logan, çok sevgili oğullarından tek bir haber bile almadan geçen üç yıla rağmen, yine de onların evde olduğu zamanlardaki gibi bir sürü kurabiye, kek ve turta pişirmeye devam etti.

Bazen mutfakta yolunuzu bulmanız çok zordu, çünkü etrafta o kadar çok pişmiş şey olurdu ki. Bir keresinde Bay Logan mutfağa bir fincan kahve koymuş, sonra bütün o pişirilmiş şeylerin arasında bir daha asla onu bulamamıştı.

Bay Logan eşine bu kadar fazla şey pişirmemesini söylemeyi düşünmüştü ama hiçbir zaman bunu söyleyememişti. Onun için bu kadar çok kek, turta ve kurabiye arasında yaşamak, birisine bir şey hakkında bir şey söylemekten çok daha kolaydı.

Eğer eşi bir vites olsaydı evde çok daha az kurabiye, turta ve kek olurdu.

Hiçbir zaman o kahve fincanını bulamadı.

bir zil çalma öngörüsü

Yaşlı Logan kardeş çantadan silahı çıkarttı. Silahın dolu olduğundan emin olmak için silindiri açtı. Doluydu. Altı küçük kurşun kendilerine ait altı küçük evde istirahat ediyorlardı. Sizde güzel bir delik açabilir, sonsuza kadar ölüm sağlayabilirlerdi.

Silindiri silaha itti, birkaç saniye sonra yeniden açtı ve tekrar kurşunlara baktı. Eğer bowling kupalarını çalanlar altı kişiden fazlaysa o zaman fazla olanı silahın kabzasıyla ölümüne dövecekti.

Altı veya daha az bowling kupası hırsızı olduğunu umut ediyordu çünkü onları vurmak ölümüne dövmekten çok daha kolaydı, ama eğer altıdan fazla bowling kupası hırsızı olursa onu ölümüne dövmek için tereddüt bile etmeyecekti.

"Çalacak," dedi çizgi-roman-okuyan Logan kardeş, aniden başını merhem reklamından kaldırıp telefona bakarak.

Bira içen kardeş kafasını ona doğru çevirdi.

Elinde silah olan Logan kardeş ona doğru baktı.

Az önce, "çalacak," diyen Logan kardeş telefon çalmamasına rağmen yavaşça telefona uzanmaya başladı. Sadece normal, sessiz ve siyah bir telefondu ama yine de ona doğru uzanıyordu.

İki kardeşi de onu izledi.

Ne yapmaya çalıştığını merak ettiler.

loganlar işsiz

Çalınan bowling kupalarını aramak için Amerika'da üç yıl boyunca dolaşmak uzun bir süreydi. Bu bir insanı değiştirebilirdi. Bazen kötü yönde, tıpkı Logan kardeşlerde olduğu gibi.

New Mexico'da bowling kupalarını bulamayışlarının ardından, orada yeni bir meslek edinmelerine rağmen, araştırmalarına güzel bir nokta koyamadan Arizona'yı denediler.

Sonra Connecticut'a gidip orada bir ay geçirdiler: bowling kupaları yoktu. Sonra Oklahoma'ya gittiler ve orada altı ay geçirdiler, sonuç aynıydı: bowling kupaları yoktu. Bu süre içinde yüzün üstünde benzin istasyonu soymuşlardı.

Louisiana'ya gittiler, orada da şansları yoktu ve Indiana'da da aynı hikâye, ama Alabama'da bowling kupalarının Alaska'da olabileceğine dair bir ipucu bulmuşlardı.

Pt. Barrow, Alaska'da, igloların içinde kupalarını arayarak beş soğuk ay geçirdiler ama bir sonuca varamadılar.

Ve o bölgede soyulacak benzin istasyonları bulmak çok zordu, bu yüzden Logan kardeşler geçici de olsa mesleklerine kısa bir süre ara vermek zorunda kaldılar, ardından yemek için, sahipsiz iglolardan balina yağı çalmaya başladılar.

En sonunda, elleriyle ufak toplar atan ve bundan dola-yi mutlu görünen, birtakım gümüş ve altın ufak adam heykelcikleri hakkında bir şey duymuş olan yaşlı bir Eskimo ile tanıştılar.

"Bunlar bowling kupaları olmalı," dedi Logan kardeşlerden teki, kar fırtınasında dikilmiş donan diğer Logan kardeşe. Üçüncü kardeş bira

istemiyordu.

"Bowling kupasının ne olduğunu biliyor musun?" diye sordu Logan kardeşlerden biri yaşlı Eskimoya.

"Tahta üstünde kayan göktaşını kastetmiyor musunuz?"

"Evet! İşte bu bir bowling kupası!" diye ansızın bağırdı Loganlar.

"San Francisco'yu deneyin," dedi Eskimo yağan karlar arasından parmağıyla Güney'i göstererek.

güzel bir amerikan gecesi

Büyük göğüslü aktrist, Johnny Carson'un yaptığı "röportaj" boyunca çok rahatsızdı, çünkü çok bilmiş ifadeler kullanıyor, ama seyirciler bundan hoşlanıyordu, John'da öyle. Normalde gecenin bu saatinde Johnny Carson şovu seyretmezdi ama Johnny, bu kızın göğüsleri hakkında komik espriler yapmaya devam ettiği sürece televizyonu kapatmaya hiç niyeti yoktu.

Johnny Carson, bir şekilde John'a mucizevi geliyordu, hiç ilgisi olmadığı halde konuyu bir inekle bağdaştırabiliyordu. Hiçbir şekilde kızın bir inek olduğunu ima etmiyordu ama inek kelimesini söyleyince, herkes kızın göğüslerine bakıp yüksek sesle gülmeye başladı.

John gülmesiyle Patricia'yı uyandırmamak için dikkatli davrandı.

Onlar, o ve Constance, cadde boyunca yürürlerken Bob bir kaldırım taşma takıldı. Dengesi bozuldu ama Constance dirseğini yakalayıp düşmesine izin vermedi.

"Neredeyse düşüyordum," dedi Bob.

Constance, onun başka bir şey daha söyleyeceğini düşünmüştü ama söylemedi, sonra sessizce yürüyerek apartmanlarına geri döndüler.

yunan antolojisi telefon çağrısı

Tam Logan kardeşlerden biri telefonun ahizesine dokunacakken telefon çaldı ve sanki telefon hep çalıyormuş gibi tereddütsüz bir hareketle telefonu açtı.

"Evet," dedi.

“…”

"Ben onlardan birisiyim," dedi.

“…”

"Çok benziyor," dedi.

“…”

"Teşekkürler," dedi.

“…”

"Chestnut'ta," dedi.

“…”

"Evet," dedi.

“…”

"Bunu değerlendireceğim," dedi.

“…”

"Evet," dedi.

“…”

"Teşekkürler," dedi.

“…”

"Her zaman," dedi.

Logan kardeş telefonu kapattı.

kayıp

Bob beceriksizce apartmanın giriş kapısını anahtarıyla açtı ve en üst kattaki dairelerine çıktılar. Merdivenlerin ışığı kapalıydı. Bir gün önce ampulü yanmış, hâlâ değiştirilmemişti. Ya Patricia ya da Constance bunu hallederdi. Bir şekilde koridordaki ampulü değiştirmek hep onlara düşerdi.

Bob beceriksizce dairelerinin kapısını açtı, içeriye girip paltolarını çıkarttılar. Evin tümü ışıklarla aydınlatılmıştı.

"Işıkları kim açık bıraktı?" diye sordu Bob.

Constance ona cevap vermedi.

Constance mutfağa gidip kendisine bir bardak su aldı. Gecenin erken saatlerinde o kadar uzun bir süre tıkaçlı kaldığı için hâlâ susamış durumdaydı.

Bob amaçsızca ne yaptığını bilmeyerek evin içinde dolaştı.

"Uykun var mı?" diye sordu Constance, Bob yanından yönsüz seyahatine devam ederken.

"Zannediyorum," dedi.

"O zaman haydi yatağa gidelim," dedi Constance.

*"Yunan Antolojisi'*nden biraz okumak istiyorum," dedi Bob. "Yatmadan önce. "

Evin içinde kitabı aramaya koyuldu. Mutfağa baktı. Orada bulamadı. Yatak odasına baktı ama orada da değildi, o halde mutlaka salonda olmalıydı. Kitabı bulma umuduyla salona gitti.

Constance dişlerini fırçalayıp yatak odasına gitti, yatmak için soyunmaya başladı. Çok yorgundu. Hissettiği kadar yorgun olması için

daha çok gençti.

"Constance?" diye bağırdı Bob salondan.

"Ne var, Bob?"

*"Yunan Antolojisi'*nin nerede olduğunu gördün mü? Salonda olması gerekiyor ama bir türlü bulamıyorum'"

Yunan Antolojisi yatağın yanındaki ufak masanın üstünde duruyordu. Constance ona baktı.

"Hayır," dedi.

"Mutlaka bir yerlerde olmalı," dedi Bob. "Yeryüzünden böylesine kaybolmuş olamaz."

Constance soyunmasını bitirdi! Bob'un mutfakta *Yunan Antolojisi'*ni aradığını duyabiliyordu. Umursamıyordu. Yatağa girdi. Her zaman çıplak uyurdu.

Adam mutfaktan vazgeçti ve yatak odasına girdi. Constance yatakta, battaniye boğazına kadar çekilmiş durumda yatıyordu.

"Hey, işte orada," dedi Bob mutlu bir şekilde, yatağın yanındaki masada *Yunan Antolojisi'ni* fark ederek. "Mutlaka bir yerlerde olduğunu biliyordum. "

takibin sonuna doğru

Logan kardeşler bavullarını toparladılar. Bu yaklaşık on saniye sürdü ve otelden ayrıldılar. Logan kardeşlerden tekinin cebinde 22.lik bir silah vardı.

Otelin karşısındaki caddeye park edilmiş, üç yıl önce evlerinden ayrıldıkları zamankinden çok daha yaşlı ve çarpık olan arabalarına doğru ilerlediler.

Kardeşlerden biri bavullarım, beş galonluk benzin dolu bidonların yanma bagaja koydu. Kardeşleri çoktan arabanın ön tarafına oturmuşlardı bile.

"Adres nedir?" diye sordular ona.

"Chestnut Sokağı"

"Sana oraya nasıl gidebileceğimizi söyledi mi?"

Logan kardeş otel odasında telefonu kapattıktan sonra bu konuşmayı yapmışlardı. Sadece aynı konuşmayı tekrarlıyorlardı çünkü bu onları mutlu ediyordu. Kısa bir süre sonra bowling kupaları ellerinde olacaktı.

"Evet, buradan Pine Caddesi'nden sola dön, sonra cadde boyunca devam et, ben sana ne tarafa sapacağını göstereceğim. Fillmore'da sapıyoruz. "

Çalman bowling kupalarını geri almak için Pine Caddesi boyunca yavaşça devam ettiler. Birbirlerine hiçbir şey söylemediler. Kardeşlerden ikisi sevgili bowling kupalarını tekrar görebilme duyguları içinde kaybolmuşlardı. Diğer kardeş ise cinayeti düşünüyordu.

bire karşı beş dakika

"Bir dakika daha,” dedi John kendi kendine. *"Johnny Carson'u sadece bir dakika daha seyredeceğim."*

Saat sabahın birinde biten programın sonuna sadece birkaç dakika kalmıştı. John, program bitmeden Johnny Carson'u kapatmayı çok severdi. Ne zaman bütün programı izlese kendini biraz kötü hissederdi. Televizyon izlemenin kontrolü altında olmasından ve kölesi olmamaktan hoşlanırdı, bu nedenle ne zaman Johnny Carson şovu sonuna kadar izlese kendini biraz kötü hissederdi. Normalde, yirmi veya otuz dakikasını izlerdi ve bu uykusunun gelmesi için yeterli olurdu, bu şekilde kafasını günün işlerinden uzaklaştırırdı.

Johnny Carson milyonlarca Amerikalıya iyi geceler demeden birkaç saniye önce John televizyonu kapattı, kendisini kesinlikle kötü hissetmiyordu. İzlediği televizyonun hakimiydi ve yine kazanmıştı.

Işığı kapattı ve uyuyan Patricia'nın sıcak bedenine doğru sokuldu.

"İyi geceler," dedi kadının onu duymamasına rağmen. Milyonlarca insan Johnny Carson'un iyi geceler dediğini duydu.

logan kardeşlerle karşılaşmaya doğru

Logan kardeşler arabalarım Patricia, John, Constance ve Bob’un yaşadıkları apartmanın karşısına park ettiler. Bu en alt katta kuru temizleme dükkânı bulunan üç katlı bir binaydı. Sonra ikinci katı işgal eden John ve Patricia'nın daireleri geliyordu, Contance ve Bob’un dairesi üçüncü kattaydı. Binanın cadde seviyesinde kilitli bir apartman kapısı vardı. Sonra üst katlardaki dairelere çıkan uzunca merdivenler.

Logan kardeşler binaya doğru yürüdüler. Etrafa bakındılar. Cadde çok sessizdi çünkü saat sabahın birini bir kaç saniye geçmişti. Akşamın erken saatlerinde caddede çok fazla trafik vardı ama trafik gece yarısından sonra arada sırada geçen tek tük arabalara dönüşmüştü.

Hiç kimseye "bu bina," demedi Logan kardeş, çünkü kardeşleri bu binanın o bina olduğunu çoktan biliyorlardı. Kapıyı denedi. "Kilitli," dedi.

Aralarından birisi elini cebine soktu, kısa sert bir plastik parçası çıkarttı: gerçek uğraşları olan benzin istasyonu soyma işinden önceki küçük çapta suçlar işledikleri günlerden kalma bir şey

Plastik parçasını kapının kilidine soktu, kilidin sürgüsünü bu plastik parçası ile geri itti ve bir saniye içerisinde kapıyı açtı.

Logan kardeşler içeri girmişlerdi.

Dikkatlice merdivenlerden çıkmaya başladılar. Çok karanlıktı. Gerektiğinden daha fazla ses çıkartmak istemiyorlardı.

"İşte burası,” diye fısıldadı aralarından birisi, merdivenlerin ortasında ilk daireye doğru ilerlerken.

"Kes sesini," diye fısıldadı diğer Loganlardan birisi.

atılan zar

Bob, yatağa oturup Constance'a *Yunan Antolojisi*'ni okumaya başladı.

"Geç oldu," dedi Constance, nazikçe onu durdurmaya çalışarak, ama bu bir şeyi değiştirmedi çünkü Bob onu duymadı. O sadece okumaya devam etti.

" 'Taze beyaz kereviz sapları ile dolu hasır bir sepet,' " diye okudu Constance'a. Sonra duraksayıp şöyle dedi, "hasır sepetin ne olduğunu merak ediyorum. Tatlım, hasır sepet nedir?"

"Dal ve sırıktan yapılmış bir sepet," diyerek iç geçirdi Constance. Yavaşça gözlerini kapadı. Gözleri kapalı bir şekilde yatakta yatıyordu.

"Daire bu mu?" diye fısıldadı silahlı Logan kardeş, ilk dairenin merdiven sahanlığında. Sahanlık karanlıktı, bu yüzden kapının üstündeki numarayı göremiyorlardı.

"Numara ne?"

Kardeşi kapının üstündeki bakır 2 numarasını aleviyle aydınlatan bir kibrit yaktı, bu arada telefona cevap veren çizgi-roman-okuyan Logan kardeş derin düşüncelere dalmıştı.

Aniden, *“1 numaralı daire,"* diye hatırladı.

"Ama bu kapıda 2 yazıyor,” şeklinde bir fısıldama geldi kardeşinden.

"*1 numara. Size söylüyorum. 1,"* fısıldayışı.

"O *halde yukarıdaki daire 1 numaralı olmalı,"* fısıldayışı.

"Evet, mutlaka öyle olmalı. Eğer bu 2 numara ise, o halde 1 numara yukarıda olmalı," fısıldayışı.

"O *zaman 2 numaranın burada ne işi var? 1 numaranın burada ve 2 numaranın yukarıda olması gerekmiyor mu?”* fısıldayışı.

"Tek bildiğim şey 1 numara olduğu. Bowling kupaları orada. Yukarı çıkalım ve onları alalım," fısıldayışı.

"Tamam, ama bu durum bana garip geldi," fısıldayışı.

Logan kardeşlerden birisi fısıldamıyordu. Onun tek istediği bir kutu biraydı.

Patricia ve John hafif sarhoş oldukları bir gece, Bob ve Constance dışardayken dairelerinin numaralarını değiştirerek onlara şaka yapmak istemişlerdi.

Apartmandaki ilk dairenin 2 numara, ikinci dairenin ise 1 numara olması onlara komik gelmişti.

Constance bunu görünce komik olduğunu düşünmemişti. Bob’un aklı karışmıştı. "2 numaralı dairede yaşadığımızı zannediyordum," dedi kendi dairelerinin kapısındaki 1 numarasına bakarak.

"Her şey yolunda," dedi Constance.

"Ama bana tuhaf geldi," dedi Bob.

"Bunu düşünme," dedi Constance, bundan hoşlanmayarak; ama bir şekilde numaraları tekrar değiştirmeye imkânları olmamıştı. Bir veya birkaç gerekçe bunu yapmaktan onları alıkoyuyordu.

Logan kardeşler sinsice merdivenlerden Bob ve Constance'ın dairesine çıktılar.

"Bak, işte 1 numara burada," diye zafer içinde fısıldadı çizgi-roman-okuyan Logan kardeş.

"1 numara," diye fısıldadı kardeşi, cebinden silahı çıkartarak. Bunu hiç kimseye söylemiyordu. Bunu sadece kendine söylüyordu. Bir ömre bedel olabilecek üç uzun yıl geçmişti, belki de gerçekten bir ömre bedeldi. *“1 numara,"* diye tekrar fısıldadı.

Kapının önünde duran Logan kardeşler arasında bir anlık bir sessizlik oldu. Hareket etmediler. Hiçbir şey demediler. Sadece orada dikilip durdular.

"Şunu dinle Constance," dedi Bob. "Bunun bizimle bir ilgisi olabilir." Bob bunu söyleyerek Constance'in dikkatini çekmişti.

"Aşkın zarı çılgınlık ve kördöğüşüdür," diye okudu Bob, *Yunan Antolojisi'*nden*;* bu sırada Logan kardeşler ön kapıyı kırıp içeri girdiler ve dairenin içine dalıp bowling kupalarını aramaya başladılar ve ilk Logan kardeş koridordan geçip, "BOWLİNG KUPASI HIRSIZLARI GEBERİN!" diyerek yatak odasına daldı ve birisi yatakta oturmuş kitap okuyan diğeri ise gözleri kapalı bir şekilde uzanmış onu dinleyen iki kişiyi vurdu.

“bir ahtapot arayışı” ya da sonsöz

Soru: Logan kız kardeşlere ne oldu?

Cevap: Unutun onları.

istemek ve başarmak… ne kadar tuhaf sözcükler

-ARKA KAPAK-

Adam: Yetersiz olmaktan hoşlanmıyordu. Tüm hayatı darmadağın ve acı dolu bir karmaşaydı. Kaput takmak her zaman onu utandırırdı ve takınca kendisini boktan bir aptal gibi hissederdi. Islak ve sıcak kaputun, uzaydan gelen pis bir şaka gibi, elinde durmasından nefret ederdi.

Kadın: İçine giren kaputun verdiği duygudan nefret ediyordu. Bir yıl boyunca içinde hissettiği tek şey adam değil, kaputtu. Bu bir kâbustu ve adam artık hiçbir şeyi doğru düzgün yapamıyordu. Onu ne kadar çok sevdiğini söylemek istedi, adam buna hazırdı, ama söyleyemedi. Her şeyin bir sonu olduğunu biliyordu.

Hep böyle olurdu: Sevişmelerinin ardından kendilerini hep üzgün hissederlerdi, çoğu zaman da üzgündüler zaten. Otlarla kaplı boş bir alandan birbirine bakan perili evler gibi, bedenleri sessizleşirdi. Tutku, karanlık bir kuş uçuşu gibi bedenlerinin üstünden henüz geçmişti.

Biz: Güneş batıyordu ve karanlıktan nefret ederdik. Aşağıdan geçen arabalar, çocukluğumuzdaki, o çok yalnız ve yağmurlu öğleden sonrayı hatırlattı.

Her ALTIKIRKBEŞ okuru zaman zaman: bir kitabın sayfalarını çevirir ama neden yaptığını bilmez. Sayfalarsa dalgın, rüzgârdaki yapraklar gibi çevrilip giderler.

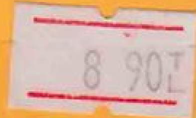
Adam: Yetersiz olmaktan hoşlanmıyordu.
Tüm hayatı darmadağın ve acı dolu bir karmaşaydı.
Kaput takmak her zaman onu utandırırdı ve takınca kendisini
boktan bir aptal gibi hissederdi.
Islak ve sıcak kaputun, uzaydan gelen pis bir şaka gibi,
elinde durmasından nefret ederdi.

Kadın: İçine giren kaputun verdiği duygudan nefret ediyordu.
Bir yıl boyunca içinde hissettiği tek şey adam değil, kaputtu.
Bu bir kâbustu ve artık adam hiçbir şeyi
doğru düzgün yapamıyordu.
Onu ne kadar çok sevdiğini söylemek istedi, adam buna hazırdı,
ama söyleyemedi. Her şeyin bir sonu olduğunu biliyordu.

Hep böyle olurdu: Sevişmelerinin ardından kendilerini hep üzgün
hissederlerdi, çoğu zaman da üzgündüler zaten.
Otlarla kaplı boş bir alandan birbirine bakan perili evler gibi,
bedenleri sessizleşirdi. Tutku, karanlık bir kuş uçuşu gibi
bedenlerinin üstünden henüz geçmişti.

Biz: Güneş batıyordu ve karanlıktan nefret ederdik.
Aşağıdan geçen arabalar, çocukluğumuzdaki,
o çok yalnız ve yağmurlu öğleden sonrayı hatırlattı.

Her ALTIKIRKBEŞ okuru zaman zaman;
bir kitabın sayfalarını çevirir ama, neden yaptığını bilmez.
Sayfalarsa dalgın, rüzgârdaki yapraklar gibi çevrilip giderler.

8690101278297
AKBN 99-17-02-74-1401-RB-QX